

NEW ADULT FANTASY
SPRÁVCI SVĚTŮ III

MARAVEŮV KLÍČ

LUCIE ORTEGA

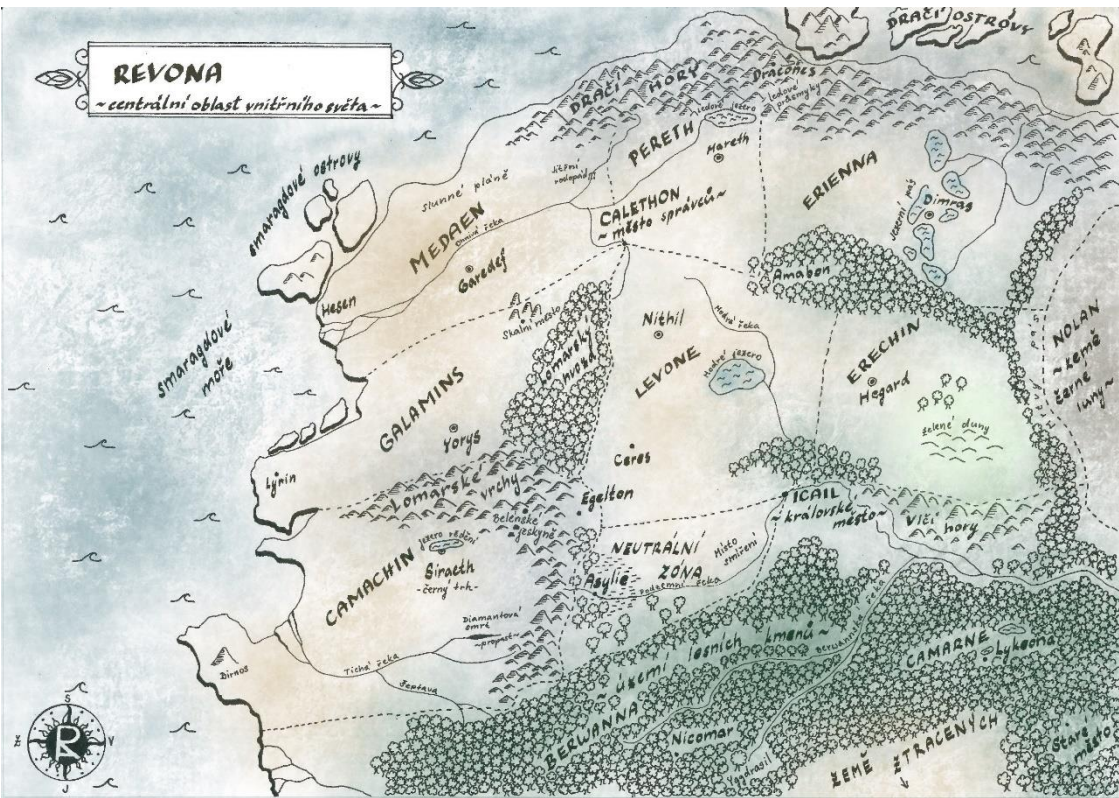
Lucie Ortega

MARAVEŮV KLÍČ

Správci světů III

REVONA

~ centrální oblast vnitřního světa ~

KNIHA PRVNÍ

1. KAPITOLA – TEHDY O SAMHAINU

Počasí bylo přesně takové, jaké by člověk o Samhainu čekal. Ledový vítr kousal do tváří a že kdesi na nebi visel měsíc, dokazovaly jen zářivě stříbřité okraje těžkých, ocelově šedých mraků, které líně pluly nad hlubokými lesy Revony a neúnavně zasypávaly zemi sněhovými vločkami. V domovech hořely ohně, aby lidé udrželi temnotu za okny, a málokdo vycházel ven. Ulice měst byly liduprázdné, cesty opuštěné.

A přesto kdosi toho večera podnikl nebezpečnou cestu na místo, kterému se všichni lidé i zvířata zdaleka vyhýbali i za nejsvětějších dnů. Po dávno nepoužívané nolanské cestě mířil jezdec na hnědém koni dál a dál na západ. Celého jej halil těžký zelený plášť a jen pár pramenů dlouhých kaštanových vlasů, unikajících zpod kapuce lemované králičím kožichem a vlajících v mrazivém vzduchu, a štíhlost jezdcovy postavy naznačovaly, že se jedná o ženu. Ačkoliv kdysi velkolepá, nyní byla cesta tak zarostlá, že jezdce musela často zpomalit do kroku a její kůň se s obtížemi prodíral vysokými trnitými keři. Jejichž zkroucené větve se jí zachytávaly do šatů a kde se jim naskytlá příležitost, drásaly kousky její odhalené kůže do krve. Zdálo se více než příznačné, že i rostliny v této zapomenuté krajině by měly být nepřátelské.

Když se před ní konečně objevila Nolanská brána zasazená do hradby, co se po obou stranách táhla do nedohledna, jezdčyně koně prudce zastavila a poprvé zapochybovala. Nebylo její jednání přece jen už dalece za hranicí zdravého rozumu? Ale uzavřela dohodu. A porušit dohodu s Mistrem by mohlo být ještě nebezpečnější než ji splnit. Ona se nakonec neměla čeho obávat, jí přece žádné nebezpečí nehrozilo. Zhluboka se nadechla a znovu pobídla koně do kroku. Zdálo se, že také on se snažil postup vpřed zbrzdit, jak se dalo, a tak se šinul kupředu jen zdráhavě a neochotně. Jak se blížili k Nolanské bráně, dokonce i okolní divoká a pokroucená květena začínala řídnout, až nakonec vymizela docela a nezbylo nic než holá země. Ani sníh se na ní neudržel. Brána z ní vyrůstala jako monstrózní přízrak. Mnohokrát vyšší než nejvyšší lykeonské věže, černá, hrubá a ocelová, zakončená mohutnými bodci nepravdělně rozmístěnými na horním okraji. Jezdčyně se zastavila velký kus před ní a i tak jen s námahou přemáhala čirou hrůzu, kterou jí brána naháněla. Nešlo jen o to, že byla čímsi až nelidsky ošklivá. Ani o ten nepřehlédnutelný fakt, že neměla dvě křídla, která by se rozevřela a uvolnila cestu, jak to tak brány mívají – byl to jednolitý kus masívní hmoty a přímo v jeho středu visela kulatá pečeť zhotovená z jakéhosi stříbřitého materiálu začernalého proudem času. Pečeť v průměru měřila dobré tři metry, a přesto se ve srovnání s bránou zdála být až bezvýznamně drobná, téměř přehlédnutelná nebýt středového symbolu, který vytrvale zářil elektricky modrým světlem. Ne. To, co jí i jejímu koni, který se nervózně ošíval na místě a frkal, ve skutečnosti nahánělo strach, leželo

uzamčeno tam za černou hradbou. Věčné a nezničitelné, protože co nežije, nemůže zemřít.

Jezdkyně seskočila z koně. Postup, který jí Mistr ve snu nadiktoval, znala bezpečně nazpaměť, přestože byl velmi složitý a tak energeticky náročný, že ačkoliv sama disponovala značnou mocí, musela si speciálně pro něj pořídit talisman. Natáhla ruku k Nolanské bráně a začala s deaktivací pečeti. Věděla, že to bude jen na pár hodin. Ale to stačilo – pro její a zjevně i pro Mistrovy plány. Opakovala postup několikrát dokola a pak najednou cítila, jak talisman na řetízku kolem jejího krku puknul, a pečeť zhasla. Následovalo několik vteřin naprostého ticha, kdy se nedělo vůbec nic. A pak se ozval zvuk připomínající burácení hromu, a brána začala z vrchu odtávat, jako by ji někdo polil kyselinou. Za ní se objevila zničená, mrtvá země a v dálce hrad stojící na skále. V jeho čele se proti černému nebi tyčila ještě černější věž a u její základny se z širokého tunelu vytesaného do skály valila temná, hustá tekutina, která kdysi v dávných dobách bývala vodou.

Přímo v prostoru mezi hradbami, kde ještě před chvílí cestu vpřed blokovala brána, stála velká skupina jezdců na koních – tichá a nehybná jako smrt. Když poslední zbytky brány zmizely, jezdci pobídlí koně kupředu a po chvíli se zastavili před tou, která je dočasně osvobodila. Muž, co jel v čele skupiny, sesedl a udělal k ní pár kroků. Stále ale mezi nimi nechal dostatečný prostor. Snad proto, aby ji uklidnil, že ona se jich obávat nemusí.

„Corrin. Mistr posílá své pozdravy,“ řekl s lehkým, formálním úklonem hlavy. Jeho tón byl přívětivý a jednání galantní, ale to

nemohlo přebít divný, nelidský chlad jeho hlasu, ani prázdný pohled jeho očí. „Přeje si, abych tě ujistil o jeho přízni a že svou část dohody samozřejmě dodrží. Polovina této skupiny je ti k dispozici, dokud nás pečeť na bráně nedonutí k návratu.“

„Polovina?“ zeptala se Corrin zaraženě. Velitel jezdců lehce pootočil hlavu a kývl na své muže. Polovina jezdců jeho a Corrin objela a zamířila klusem nolanskou cestou kamsi do Revony. Velitel se otočil zpátky ke Corrin s lehkým úsměvem na rtech.

„Co si přeješ, abychom vykonali?“

„Chci, abyste někoho zabili. Její jméno je Vallence z Nicomaru a během dnešní noci ji najdete v hospodě U Kvítku v neutrální zóně nedaleko Místa smíření. Postupujte tak, aby to vypadalo jako nehoda. Je mi jedno, jestli to odnese i někdo jiný.“

Velitel jezdců přikývl.

„Vallence z Nicomaru zemře ještě dnes. Tvoje dohoda s Mistrem tím bude uzavřena. Až se dnes vrátíš domů, nebudeš si na ni pamatovat. Zapomeneš vše, co se zde odehrálo, a zapomeneš na Mistra.“

Corrin na něj překvapeně hleděla, ale neřekla nic. Velitel jezdců jí složil další poklonu a vrátil se ke svému koni. Sotva nasedl, on i zbytek skupiny odjeli a nechali Corrin stát osamoceně na cestě. Sníh teď padal ještě hustěji a Corrin si uvědomila, že je promrzlá až do morku kostí. Rychle nasedla na koně. V hlavě měla divně prázdnno. Otočila se k mrtvé zemi zády, a aniž se jedinkrát ohlédla, vydala se s pocitem mrazení za krkem spěšně domů.

Ulice camachinských měst byly v noci o Samhainu stejně tiché jako kdekoliv jinde. A stejně jako jinde v teple a světle domů bujela zábava, která měla odvést myšlenky lidí od temnoty, jež na několik příštích měsíců přebírala v přírodě vládu. Jak bylo v zemi zvykem, každý majitel domu nad svými vstupními dveřmi pověsil dřevěnou tabulku s vypáleným symbolem majícím chránit dům před zlovolnými neživými. Byla to stará tradice, která se dodržovala spíš jako jeden ze svátečních zvyků než proto, že by jí někdo ještě přikládal nějaký význam. Kdo ostatně za svůj život nějaké zlovolné neživé viděl? Ne, jestli vůbec někdy existovali, dnes byli jenom postavami legend a pohádek. Zvyk s tabulkou ale dodržovali v Camachinu všichni – dokonce i obchodníci z černého trhu v Siraethu, hlavním městě, kteří zpravidla mívali značně cynický pohled na život, a samotná tradice ochranné tabulky jim přišla směšná. Vincent byl přesně takovým mužem. Žil sám, protože nesnášel lidi. Svou občasnou touhu po ženské společnosti si léčil v nedalekém nevěstinci, kam sice nechodil často, ale dokázal tam utratit až neslušně mnoho peněz, takže byl považován za dobrého klienta. Toho večera tam zavítal, protože představa, že bude sedět doma sám, zatímco zbytek země zahání chmurné myšlenky vínem, hudbou a zábavou, v něm přece jen vyvolávala určitý pocit melancholie. Odešel ale brzy. Necítil potřebu pít až do rána.

Když vstupoval do svého domu – na pohled poměrně prostého, ale uvnitř vybaveného kvalitním a drahým nábytkem – očistil si boty od bláta a věnoval posměšný pohled tabulce, kterou sám před soumrakem pověsil nad vchod. Než ale za sebou zavřel, uslyšel na silnici kroky.

Překvapeně vyhlédl ven. Byl přesvědčený, že na ulici mimo něj nikdo nebyl. Po mokré dlažbě kráčel muž oblečený celý v černém. A mířil přímo k němu. Vincent zůstal stát napůl schovaný za dveřmi. Jeho instinkty mu radily je zavřít a schovat se za nimi. Nikdy neměl potřebu si hrát na hrdinu. Hrdinové dle jeho názoru byli ohroženým druhem kvůli své vlastní hlouposti. Ale současně v něm hlodala pochybnost – mohlo jít přece o zákazníka a on nechtěl přijít o případný dobrý obchod. Zůstal tedy stát s tváří v pootevřených dveřích, ačkoliv mu cosi na tom cizinci nahánělo husí kůži. Cítil, jak se mu ježí vlasy na krku a náhlý chlad, který mu pronikal až pod kůži, zcela jistě nebyl způsobený venkovním vzduchem.

Cizinec se přiblížil a opatrně se zastavil před prahem. Než cokoliv řekl, podíval se vzhůru na tabulku nade dveřmi a jeho rty se zkřivily v divné kombinaci úšklebku a úsměvu. Vincent čekal, až ten velmi nezvaný návštěvník promluví, přestože mu každá buňka jeho těla říkala, aby mu raději zabouchl před nosem a pořádně zamkl i za cenu ušlé příležitosti.

„Dobrý večer,“ promluvil cizinec zdvořile. Měl zvláštní přízvuk, který si Vincent nedokázal zcela zařadit. Nejspíš byl odněkud ze severu, tam všichni mluvili divně.

„Hmch,“ udělal Vincent neurčitě a stroze příkývl.

„Slyšel jsem, že jsi jedním z nejlepších obchodníků na zdejším černém trhu.“

Opět jen příkývnutí. Cizinec ale dál pokračoval milým tónem, jako by ho Vincentovo evidentní nepřátelství nijak nezasahovalo.

„Můj pán si přeje, abys na trhu nabídl toto,“ řekl a zpod pláště vytáhl dřevěnou kazetu. Mohla mít tak třicet centimetrů na délku a deset na šířku, byla bohatě vyřezávaná, lakovaná na černo a vykládaná zlatem a bílými opály. Vincent proti své vůli otevřel pusou v úžasu. Cizinec ho nenechal kazetu obdivovat příliš dlouho a otevřel ji. Uvnitř leželo na černém sametu šest malých lahviček z křišťálu naplněných mléčně bílou, částečně průsvitnou tekutinou. Vincent se musel natáhnout blíž. Zdálo se mu to, nebo ta tekutina vydávala jakousi zvláštní záři?

„Co je to?“ vydechl. Jeho hlas byl hrubý, chraplavý.

„Je to esence moci,“ odpověděl cizinec. „Má obrovskou cenu. Je to zboží hodné krále. Stačí požit pár kapek esence a dotyčný získá dočasně moc, o jaké se mu nesnilo.“

Vincent polkl a dlaní si otřel z holé hlavy pot. Proč mu najednou bylo takové horko?

„A co za to tvůj pán chce?“

„Velmi málo.“

„Hm?“ udělal Vincent netrpělivě, když cizinec ihned nepokračoval.

„Stačí trocha tvé krve.“

„Cože?“ zamračil se obchodník a zalila ho další vlna horkosti.

„Mistr ti poskytne svou esenci, která z tebe udělá velmi bohatého člověka, pokud ji nabídneš na správném místě. A za to žádá tvoji esenci.“

„Moji esenci,“ zopakoval Vincent podezíravě. „K čemu by mu byla moje esence?“

„S tím si nemusíš dělat starosti,“ ubezpečil ho vlídně cizinec. „Tak máme dohodu? Šest lahviček esence moci za trochu tvé krve?“

Vincent hladově hleděl na křišťálové lahvičky a usilovně přemýšlel. Potom se pomalu zeptal:

„Kolik krve by tvůj mistr přesně chtěl?“

2. KAPITOLA – ŠLEPÁ ULIČKA

Tiessa přeskočila psa zmoženého celodenním horkem, co spal klidně na zemi uprostřed ulice před jednou z calethonských hospod, a běžela dál. Muž, kterého pronásledovala, byl jen pár metrů od ní, a ona z něj nespouštěla oči, aby se jí ve tmě neztratil. Tato část města byla chabě osvětlená. Lampy stály jenom podél hlavních cest. Štíhlé uličky, které se klikatily mezi prostými domky chudších obyvatel města správců, byly zahalené do tmy. V domech už bylo touto dobou zhasnuto a měsíc v novu přenechal všechnu slávu na nebi hvězdám, které nedostatek světla dole na zemi nijak netrápil. Tiessa dokázala běžet velmi rychle – na člověka. Vzdálenost mezi ní a její kořistí se poměrně rychle zkracovala. Muž to zjevně také pochopil, protože za jedním z dalších rohů se nečekaně otočil a vystřelil po Tiesse z praku. On sám měl nejspíš také potíže se v hlubokém šeru pořádně orientovat, protože ji zasáhl jenom do ramene. I přesto tím ale její postup zpomalil. Tiessa sykla bolestí, přitiskla si na zasažené místo ruku a ztratila své původní tempo. Muž zatím znovu zabočil a zmizel. Opět zrychlila. Nehodlala ho nechat uniknout.

Když ale zatočila, ocitla se na nepřehledné křižovatce úzkých uliček a okamžitě se na místě zarazila. Zatímco těžce oddychovala, rozhlížela se sem a tam ve snaze zachytit jakýkoliv náznak pohybu, ale

slyšela jen zvuk bot dopadajících rytmicky na kamennou dlažbu. Nebyla přesně schopná říct, z jaké z uliček zvuk přicházel. Věděla jen, že se vzdaloval.

Ztratila ho!

Automaticky se podívala vzhůru, kde se proti hvězdnému nebi rýsovaly černé střechy. Hřbetem ruky si otřela pramínek potu, který jí stékal po tváři. Teď už to bude na Vallence.

Věděla, že Val vše ve své kočičí podobě sledovala z calethonských střech, ačkoliv ji ani nezahlédla. Čekala několik vteřin na jakýkoliv náznak, jakým směrem se vydat. Vtom se ozval výkřik a šplouchnutí vody. Tiessa se sama pro sebe pousmála a znovu se rozeběhla. Když o pár okamžiků později dorazila na místo, kde se ulička vzdouvala nad jedním z ramen řeky protékající Calethonem, muž se zrovna postavil ve slabém proudu a zmateně se rozhlédl, aby zjistil, co ho srazilo do vody. Tiessa sledovala jeho siluetu proti světlu lampy stojící na nedaleké hlavní cestě.

„Nemá smysl utíkat, jsme obě rychlejší než ty,“ poznamenala uvolněně Vallence, která teď seděla na kamenném zábradlí můstku přes řeku. Jako by ji neslyšel, muž vyskočil na břeh a vrhaje rychlý pohled přes rameno se opět rozeběhl do jedné z uliček. Tiessa doběhla k Vallence, která s povzdechem klidně seskočila na zem.

„Ta ulice je slepá,“ odpověděla Val na její nevyřčenou otázku. „Nemá kam utéct.“

„Pitomec,“ pousmála se Tiessa.

Val měla pravdu. Muž, kterého honily přes půlku města, nakonec zavedl sám sebe do pasti. Čekaly na něj u vchodu do uličky a on se skutečně zanedlouho vynořil ze stínů a rezignovaně si povzdychl.

„Co po mně chcete? Nechte mě na pokoji!“ vychrlil na ně. Zněl dost vyplašeně, seznala se zadostiučiněním Tiessa. Její rameno stále ještě bolelo.

„Chceme si jen promluvit,“ odpověděla mu Vallence.

„Já nic nevím,“ opáčil muž a Tiessa se zasmála.

„Neztratil jsi někde po cestě koule?“ zeptala se ho. Jeho výraz v šeru nebyl vidět, ale ona si představila, jak na ni vrhá nenávistný pohled a je při tom rudý vzteky.

Vallence klidně pokračovala dál. Tiesse se zdálo, že měla hravou náladu a výslech protahovala.

„Proč jsi před námi utíkal, když nic nevíš?“

„Kdo by neutíkal, kdyby ho někdo jako je *ona* napřed půl večera pozoroval a pak sledoval na ulici?“ ohradil se muž. Při slově *ona* kývnul směrem k Tiesse a letmo si přešel prstem po obličejí od obočí k čelisti v evidentním odkazu na její jizvu. Tiessa mu věnovala sladký úsměv, který se ztratil se tmě.

„Jen klid. Víme, žes to byl ty, kdo do ulic vypustil poslední várku letáků od Buřiče. Chceme jen vědět, kde jsi je vzal.“

„Já o Buřičovi nic nevím,“ odpověděl muž, a když k němu Tiessa udělala dva kroky, s náznakem paniky dodal: „Opravdu! Dal mi je nějaký chlap v hospodě a zaplatil mi za to, abych je rozhodil po městě. Tady!“ Vytáhl zpod pláště měšec a nabídl ho Vallence. „Koupil jsem si z toho pár piv, ale jinak je tam všechno. Chcete to? Klidně si to

vezměte!“ Aby se ani jedna z nich nemusela přiblížit, raději Vallence měsíc hodil.

Val ho v letu chytila do dlaně a pohlédla si ho. Tiessa si nebyla jistá, ale také se jí zdálo, že ho očichala. Pak měsíc nechala zmizet ve svém vaku.

„Co to bylo za chlapa?“ pokračovala Tiessa.

„Já nevím, nikdy dřív jsem ho nepotkal. Teda aspoň myslím, měl kápi, viděl jsem jenom, že měl černé vousy, nic víc.“ Na okamžik se odmlčel, než dodal: „Poslyšte, já vážně nic nevím. Vlastně je mi celý Buřič ukradený, jen jsem chtěl ty peníze. Nestojím o problémy.“

K Tiessině překvapení Val přikývla a ustoupila stranou, aby muži naznačila, že má volnou cestu. Muž nejdřív zaváhal, ale pak kolem nich rychle proběhl a bez dalšího slova zmizel.

„Nebudeme ho sledovat?“ zeptala se Tiessa překvapeně.

„Věřím mu, že nic neví. Byla by to ztráta času.“

Tiessa si povzdychla a s rukama v bok se rozhlédla okolo.

„Tak to jsme tedy opravdu ve slepé uličce. Co teď?“

Val se podívala na nebe.

„Bude svítat. Pojdme.“

Vydaly se společně směrem k Dominikovu domu. Cestou mlčely, obě ponořené do svých vlastních myšlenek. Tiessa cítila rozčarování nad tím, že se opět nedokázaly dostat k Buřičovi blíž. Přitom to tentokrát vypadalo slibně. Buřičovy osobní výstupy byly teď, kdy se ulice Calethonu hemžily muži z městské stráže, velmi vzácné. Z většiny je nahradily letáky s jeho vzkazy pro prostý lid – stejně provokativními jako jeho mluvené slovo. Val využila pomoci jednoho

ze svých vlkodlačích přátel, aby původ poslední várky letáků vystopovala až k muži, kterého následně pár dní sledovaly – jen proto, aby nic nezjistily, a nakonec ho nechaly odejít do vadnoucí noci. Tiessa bylo osobně jedno, kdo Buřič byl. Jeho slova jí byla ukradená, a hrozba, kterou mohl představovat pro stabilitu vlády nejvyššího krále, ji nijak nevzrušovala. Ale pro Vallence bylo nalezení Buřiče důležité – ať už proto, že chtěla pomoci Sorenovi, nebo proto, že jí tím pověřil Charles – a to byl pro Tiessu dostačující argument.

Když dorazili k Dominikovu domu, Jakub byl vzhůru a čekal na ně.

„Jak to šlo?“ zeptal se polohlasem, když je vchodovými dveřmi vpustil do kuchyně zalité okrovým světlem velké lampy, co stála na kuchyňském stole. U lampy ležela rozložená kniha. Tiessa nejdřív automaticky předpokládala, že to bude zase nějaká klíčnická učebnice, ale jak jí bližší pohled ukázal, šlo o kuchařku. Jakub se zjevně chystal nakládat houby.

„Nic moc,“ odpověděla Vallence ve chvíli, kdy za nimi vchodové dveře opět zapadly, a stručně Jakubovi vylíčila, jak neslavně jejich poslední pátrání skončilo. „Zkusím dát ještě našemu stopaři ten váček s penězi, ale já z něj nic zajímavého necítím,“ zavrtěla Val hlavou. „Řekla bych, že jsme skončili. Aspoň než vymyslíme něco jiného.“

„Takže co teď?“ zeptala se Tiessa. Doufala, že má Val v záloze nějaké další kroky. Pátrání po Buřičovi bylo v poslední době jediným rozptýlením.

„Nic,“ pokrčila rameny Vallence. „Vrátím se do Lykeony. Beztak už jsem pryč dost dlouho,“ dodala a Tiessa si dobře všimla náznaku

podráždění v jejím hlase. Samozřejmě – ne pryč z Lykeony, ale pryč od Gariana. Potlačila úšklebek, který jí klíčil na tváři, a mlčela.

„Nechcete si sednout?“ vyhrknul najednou Jakub, když si uvědomil, že byli stále všichni tři na nohou. „Mám vychlazenou jahodovou vodu, a jestli máte hlad, můžu připravit snídani,“ nabídl.

„Mně bude stačit ta voda, děkuju,“ odpověděla Vallence a posadila se. Tiessa následovala jejího příkladu, ačkoliv by snídání nepohrdla. Ticho, které se v kuchyni rozhostilo, přerušovalo jen cinkání nádobí a na Tiessu začala dopadat únava. Promnula si zasažené rameno. Val si jejího gesta hned všimla.

„Jsi v pořádku?“

„Nic to není,“ odpověděla Tiessa automaticky. A taky že ne. Nejspíš modřina a nic víc. Naštěstí i v tomhle horku nosila lněnou košili s rukávem až k loktům. Zásadně nepoužívala oblečení, které by jakkoliv podtrhovalo její ženskost, nebo prostě jen odhalovalo víc z jejího těla, než bylo třeba. Kdyby chodila v létě oblečená jako Vallence, nejspíš by měla na rameni rozseklou kůži.

Jakub si zjevně nedokázal pomoci, aby nepřipravil alespoň symbolickou snídani – na stůl totiž přinesl nejenom slíbenou jahodovou vodu, ale také dřevěný ták s nakrájenými kostkami chleba a sýru. Tiessa si hned nabídla – když už to na tom stole leželo... Jakub byl prostě v tomhle svůj – nedokázal přenést přes srdce, že by u jeho stolu seděl někdo o hladu.

„Stejně si pořád myslím, že musejí používat městské katakomby,“ poznamenala Tiessa po chvíli, aby řeč nestála. Ano, už o tom mluvili několikrát, ale stejně jí to přišlo jako nejpravděpodobnější možnost.

„Vstup do katakomb je uzavřený silným energetickým vzorcem,“ zavrtěl hlavou Jakub s nehranou trpělivostí, přestože se jí to snažil vysvětlit už poněkolikáté. „Nikdo se dovnitř nedostane. Klíče má jen calethonská stráž.“

Tiessa pokrčila rameny, aby dala najevo, že je jí to vlastně jedno. Sama se v transformačních postupech nevyznala, a měla dojem, že určitě musí existovat způsob, jak to slavné zabezpečení obejít. Ale když si byl Jakub tak jistý... a Val mu zjevně věřila.

Vallence se teď do rozhovoru nezapojovala, jen zamyšleně hleděla do světla lampy, které podtrhovalo kočičí rysy její tváře a dávalo jejímu výrazu divokost. Pohled od svítilny odtrhla, až když se jí Jakub zeptal:

„A ty bys nemohla použít svoje schopnosti?“

Vallence na něj upřela své žlutozelené oči a čekala, až bude pokračovat.

„Můžeš přece vidět různé budoucnosti. Nejde, že by ses podívala přímo na budoucnost, ve které byl Buřič nalezen?“

„To by šlo?“ pozvedla Tiessa skepticky obočí.

„Kdybych jako Oko osudu fungovala, tak nejspíš ano,“ připustila Val neochotně. „Ale moje schopnosti jsou dost mimo moji kontrolu.“

„A kdybys to aspoň zkusila...“ začal znovu Jakub, ale Val ho ostře přerušila:

„Nebudu to zkoušet. Vždycky vidím jen změť nesrozumitelných scén, a pak nemůžu několik dní spát nebo mám noční můry. Dosadila jsem na nejvyšší trůn krále, tím moje kariéra coby Oka osudu skončila.“

Sotva dořekla, dopila vodu a vstala.

„Radši už vyrazím. Chci jít kus pěšky a pročistit si hlavu, než budu muset vysvětlit Charlesovi, že jsme zase nic nezjistili.“

Tiessa jen přikývla. Nechtěla dávat najevo své zklamání. Val se rozloučila a odešla. Krátce nato se ozval zvuk podkov jejího koně na pouliční dlažbě. Když s Jakubem osaměli, Tiessa si povzdychla a vrátila se ke snídani.

„Ty taky pojeděš domů?“ zeptal se Jakub konverzačním tónem.

„Musí být těžké být v její kůži,“ řekla Tiessa místo odpovědi. „Je posledním Okem osudu, i když o nic takového nikdy nestála.“

Jakub udělal zvláštní pohyb někde mezi přikývnutím a pokrčením rameny, z čehož Tiessa usoudila, že s ní nesouhlasil, ale nechtěl se hádat. Jeden z několika důvodů, proč ho měla ráda – jako jednoho z mála lidí a definitivně jediného muže pod sluncem.

„Jak jsi sama řekla – Val je posledním Okem osudu – ať chce, nebo ne. Možná by to měla přijmout.“ Řekl to jemně, téměř omluvně. Tiessa mlčela. Uvědomovala si, že její potřeba chránit Vallence byla nesmyslná. A přesto ji cítila. Ať už šlo o její poslání, nebo o Gariana, díky kterému byla Val v jedné chvíli euforicky šťastná a v druhé podrážděná a smutná. Val jí toho o svém životě s Garianem moc neříkala – jako by nechtěla přiznat, že věci nejsou tak dokonalé, jak očekávala. Anebo proto, že tušila, jaké reakce by se jí dostalo. Ale Tiessa ji znala dobře a věděla, že její vztah s Charlesovým synem je i téměř po roce společného soužití přinejmenším komplikovaný.

Všimla si, že Jakub, který zatím uklidil Vallencinu prázdnou sklenici, si v kuchyni povzdychl.

„Stalo se něco?“ zeptala se.

Otočil se k ní s kulatým zrcátkem v ruce – komunikačním zrcátkem, které mu sehnala Vallence.

„Nic, jen... Lerie dneš nedorazí. Myslel jsem, že bychom mohli... to je jedno. Princezna,“ dodal rádoby lehkovážným tónem, který měl vše vysvětlovat.

V tu chvíli se z horního patra ozvalo vrzání postele, zakašlání a kroky. Tiessa vstala.

„Už taky půjdu,“ řekla rychle.

„Nemusíš, Dominik nekouše,“ pousmál se Jakub, ale Tiessa jen automaticky jeho úsměv opětovala a zamířila ke dveřím.

„Uvidíme se později,“ řekla a vyšla ven. Ne, netoužila se potkat s Jakubovým otcem. Celkově se netoužila potkávat s lidmi, které neznala. Vlastě většinou ani s těmi, které znala. Zkrátka se moc netoužila potkávat s lidmi. Tečka. A zejména pokud šlo o muže. Dragan jí dřív říkal *Amazonka* a utahoval si z ní kvůli tomu, že neměla muže ráda. Naštěstí už ho to omrzelo, když zjistil, že ani pod pravidelnou palbou jízlivých komentářů se Tiessa nerozhodne mu původ své averze vysvětlit.

Šero na ulici ohlašovalo blížící se východ slunce. Tiessa zamířila k městské bráně, která se měla zanedlouho otevírat, aby město přivítalo nový den.

3. KAPITOLA – KOMPROMISY

Icail, královské město. Soren v něm strávil valnou většinu svého života. Byl to jeho domov. A přesto... Domy se nezměnily, zahrady byly stejné jako dřív. Dokonce i velká část původních obyvatel zůstala – polapena ve smyčce pravidelných, i když nikterak závažných konfliktů s nově příchozími. Čím to tedy bylo, že si ve svém vlastním městě připadal jako cizinec?

Tyto myšlenky se mu honily hlavou, zatímco seděl u velkého kulatého stolu a s pohledem upřeným do neznáma ignoroval hádku, která se před ním odehrávala už dobrou půlhodinu. Tato zasedání Nejvyššího kruhu byla utrpením. Nejen pro něj. Pro všechny. Snad to bylo tím, že se králové a správci za tu dlouhou dobu bez nejvyššího krále odnaučili spolupracovat, ale dosažení konsenzu i v těch nejprostších otázkách vyžadovalo neuvěřitelné úsilí a až nadlidskou míru trpělivosti. Soren byl odhodlaný nestát se absolutistickým vládcem. Jeho pozice mu to v zásadě umožňovala, ale on chtěl, aby na konci každého dne u jeho jednacího stolu zavládla shoda. Musel ovšem uznat, že po každém zasedání Nejvyššího kruhu, které absolvoval, měl sto chutí svá původní předsevzetí přece jen trochu přehodnotit.

Otázka, která dnes před nimi na stole ležela, se zdála být poměrně prostá – jakým způsobem stanovit pro jednotlivá království příspěvek do revonské armády, která nahradila nepříliš funkční sjednocenou armádu. Rozumný návrh, který vzešel od Lukyana, aby se příspěvek stanovil procentem z ročních příjmů do královských pokladen, se setkal s nečekaně silným odporem, a to především ze strany Danaela, který namítal, že je třeba zohlednit i výdaje, načež se na něj strhla vlna kritiky ostatních kvůli jeho extravagantnímu životnímu stylu. Soren teď už nic neříkal a jen čekal, až konfliktu před ním dojde dech. Zatím se ale zdálo, že také může čekat do večera. Danael byl ostatně častým zdrojem konfliktů při všech zasedáních. Ačkoliv se na první pohled zdálo, že netoužil po ničem jiném, než po klidném a harmonickém vyjednávání, ve skutečnosti právě od něj přicházela většina námitek proti návrhům ostatních. Soren k němu cítil silnou averzi, a to i přesto, že mu Danael přivezl několik pompézních darů včetně čtyřmetrových vodních hodin – neskutečného uměleckého kousku ze zlata a křišťálu, který teď zdobil předsálí Síně šepotu, v níž se zasedání Nejvyššího kruhu konala. Camachinský král je přivezl společně s hrdým oznámením, že černý trh, jímž byla jeho země proslulá, byl konečně vyrván z kořenů a zadušen.

Ostatní králové nebyli tak problematictí jako Danael, ale ani oni zatím nebyli příliš ochotní ustupovat ze svých pozic a dělat kompromisy. A Ronald z Perethu, který na zasedání nejezdil, ale posílal svého velvyslance s tím, že jeho vlastní zdravotní stav mu bohužel neumožňuje cestovat, pro jistotu volil vyhýbavou politiku, kdy se vlastně k ničemu přímo nevyjádřil.

Správci naštěstí tak uhádaní nebyli. Teď například stejně jako on sám jen tiše seděli a čekali, až se bouře přezene. A Marion s Charlesem byli přizváni jen výjimečně. Vlastně to bylo pár měsíců nazpět, co u tohoto stolu také seděli. Oba velmi diplomatictí a příjemní. Jejich přítomnost tehdy celému jednání dodala snad až slavnostní nádech. Oba hýřili velkými slovy a Marion rozdávala úsměvy. A Soren ani jednomu z nich nevěřil, že ten otevřený, pozitivní přístup byl skutečný.

„Já vím, že po takové době bojů to nebude snadné,“ řekl jim, když s nimi tenkrát po konci jednání zůstal u stolu sám. „Ale my všichni potřebujeme najít jednotný jazyk. Musíme hodit naše rozepře za hlavu. Vaše boje definovaly tuto zemi po celou dobu její existence. Dejte Revoně konečně šanci na mír a prosperitu. Zapomeňte na své konflikty a pomozte mi dát naši zem dohromady.“

Oba s ním souhlasili a on chtěl věřit, že se tím budou řídit. Ale nějak mu to nešlo.

Ne že by pro něj samotného bylo vždy snadné překročit svůj stín v zájmu vyššího blaha. Po velmi důkladné úvaze se rozhodl svému bratru Oliverovi nabídnout místo svého prvního rádce. Corrin mu na to svým něžným, uhlazeným způsobem řekla, že musel přijít o rozum, a pravdou bylo, že on sám chvíli tajně doufal, že Oliver jeho nabídku nepřijme.

„Proč mi to nabízíš?“ zeptal se ho bratr tenkrát. „Bylo by obvyklé mi nabídnout nějakou ceremoniální pozici, na které nebudu mít žádnou moc.“

Měl pravdu.

„Vzpomínáš si, proč jsme tehdy vytvořili Pečeť? Chtěli jsme ukončit ten neustálý boj mezi příznivci Marion a Charlese. Chtěli jsme jednotu. Jednu zemi, jeden lid. A ačkoliv je Pečeť zničená, toto je stále můj sen a cíl,“ řekl mu Soren a na stvrzení svých slov mu nabídl ruku. A Oliver ji stisknul.

Od té doby s ním Soren konzultoval všechny zásadní kroky. Rozhodnutí pak sice činil sám, ale Oliverovi vždy naslouchal, a to i tehdy, kdy se mu nelíbilo, co slyšel.

„Tímto rozhodnutím ukazuješ, že si ve své pozici nejsi jistý,“ okomentovala Corrin tento dle jeho vlastního názoru strategický počin. „A navíc pochybuji, že se Marion vzdá možnosti usilovat o tvé svržení. Pokud toho dosáhne, bude pro Olivera velmi snadné tě nahradit. Jako by sis pod sebou podřezával větev.“

Soren věděl, že Corrin měla pravdu, co se Marion týkalo. Byla tu ovšem i další stránka věci – Oliverova loajalita. A ačkoliv jejich bratrská láska byla dávno ta tam a mimo jakoukoliv šanci na obnovu, o Oliverově smyslu pro loajalitu Soren nepochyboval. Jeho bratr mu složil přísahu věrnosti, a to stačilo. Corrininy služby byly jinak velmi užitečné. Stejně jako před jeho zvolením, i teď ho zásobovala dobrými radami a on se jimi často řídil. Aby se vyhnul zbytečným řečem, komunikovali spolu většinou na dálku. Musel dát ovšem za pravdu Venéfice.

„Není to trochu nelogické?“ zeptala se ho jednoho večera, zatímco mu v posteli jemně přejížděla prsty po napjatých zádech. „Necháváš si veřejně radit od Olivera, od Viery a sem tam od Lukyana, ale Corrin v Icailu nechceš, aby se nezdálo, že ti našeptává Charles.“

Ano, něco na tom bylo. Soren byl stále trochu citlivý na jakékoliv náznaky o tom, že mu někdo říká, co má dělat. A Charles se v těchto náznacích objevoval z pochopitelných důvodů nejčastěji. Nejspíš i proto se od něj Soren během posledního roku tak nějak distancoval. Od něj i od většiny vlkodlaků. A udělal to i přesto, že uvnitř cítil, že se tím vzdává kusu sebe sama. Ale nebylo to nakonec to, co se rozhodl udělat, když přijal korunu nejvyššího krále? Vzdát se sám sebe?

A v tu chvíli pochopil, co je tím důvodem, že se v Icailu cítí jako cizinec – zatímco naslouchal hašteření králů a seděl obklopený bleděmodrými stěnami lemovanými zlatým dekórem, které nahradily temnou zeleň a rostlinné motivy na výslovné přání jeho matky, královny Viery. Vzdal se sám sebe. Ten muž, co teď sídlil v jeho těle, byl někdo jiný. Někdo cizí.

Nepříjemně dotčen tímto uvědoměním, rozhodl se Soren pro dnešek zasedání ukončit.

„Nechme si to všichni uležet a zítra budeme pokračovat,“ řekl všem u stolu. „Mějte ovšem na paměti, že zítra neopustíme tuto místnost, dokud nedojdeme k nějakému konsensu. Dobře si proto promyslete, s jakými požadavky k tomuto stolu usednete.“

Když pak všichni králové, správci a jeho bratr místnost opustili, zůstal u stolu sedět sám. Od naleštěné desky se odrážely paprsky dopoledního slunce a ticho, které se kolem rozhostilo, mělo uklidňující účinky na jeho mysl. Občas se ptal sám sebe, jestli si ve snaze udělat to nejlepší pro Revonu, neukousl přece jen trochu velké sousto. Rozhodl se zničit camachinský černý trh, vytvořit fungující revonskou armádu a sjednotit zákony. Každý z těchto kroků byl

obrovskou výzvou. A on se do nich vrhnul po hlavě – do všech najednou. A do toho tu stále byl Buřič se svými výkřiky o *zrádci revonského lidu*. Zdálo se to nefér, že byl tím mužem odsouzen, aniž dostal nejprve šanci cokoliv předvést. Mohl jen doufat, že se caletonské strážní konečně podaří ho zatknout. I když upřímně netušil, jak by s ním pak měli naložit. Uvěznit ho? Popravit?

„Zjistila jsem, že Venéfika stále obývá tvé pokoje,“ ozval se najednou ode dveří hlas královny Viery.

Zatraceně, pomyslel si Soren unaveně, když si uvědomil, že úplně zapomněl na rozhovor, který předchozího rána vedli. Viera došla až k němu a Soren vstal.

„Už jsem ti říkala, že to není vhodné,“ zopakovala mu svůj včerejší argument. „S kým trávíš své noci, to nikoho nezajímá, ale tvé pokoje s tebou má obývat královna a nikdo jiný. Dokud žádnou královnu nemáš, máš být v pokojích sám,“ dodala, když viděla, jak se nadechl k protestu.

Neměl náladu na hádky. A rozebírat se svou matkou, kdo smí nebo nesmí žít v jeho pokojích... chyběl mu Charles.

„Myslím, že do toho, kdo co dělá v mých pokojích, nikomu nic není,“ odpověděl rozladěně.

„To se mylíš,“ zavrtěla Viera hlavou. „Celý palác ví, co se děje v královských pokojích, a brzy se to roznese po celém městě.“

Začala mu upravovat límec. Soren si nebyl jistý, jestli s jeho límcem bylo opravdu něco špatně, nebo to dělala čistě pro efekt. A efekt to dozajista mělo – okamžitě si připadal, jako kdyby mu bylo deset. Ovládl chuť její ruce odstrčit.

„Nezáleží mi na tom, co se říká po městě o mých pokojích.“

„To by mělo. Co myslíš, že běžné lidi zajímá víc? Jak pokračují vaše zdlouhavá jednání, nebo kdo si hraje na nejvyšší královnu?“

„Venéfika si nehraje...“ začal, ale sám sebe zarazil. Nemělo smysl pouštět se do nějakého vysvětlování. O Venéfice už se se svou matkou hádal mnohokrát. „Dobrá. Přidělím jí její vlastní pokoje. Ale tím končím. Už se dál nechci bavit o tom, jestli je vhodné, nebo nevhodné, abych s ní trávil čas a tak podobně.“

Viera sotva zřetelně našpulila rty v tichém nesouhlasu a přikývla.

„Chtěla jsem s tebou mluvit ohledně úprav západního nádvoří.“ Soren musel obdivovat její schopnost přeskakovat mezi naprosto nesouvisejícími tématy. „Myslím, že by mu prospěly nějaké květiny. Charlesovi vojáci ho zřejmě využívali jako venkovní střelnici...“

„Využívali,“ přikývl Soren lehce nostalgicky, ale pak s povzdechem dodal: „Nechej ho upravit, jak uznáš za vhodné.“

Poté se matce lehce poklonil, ona mu poklonu vrátila a on z místnosti odešel. Cestou zpět do svých pokojů, kde ho nepochybně čekal velmi nepříjemný rozhovor s Venéfikou, přemýšlel, co by asi jeho matka říkala, kdyby věděla, že se ještě poměrně nedávno zamýšlel oženit s Vallence z Nicomaru, dcerou náčelníka největšího kočičího kmene v Revoně. Sám pro sebe se pousmál. To by teprve byly hádky.

Dnes už samozřejmě jasně viděl, že Vallence by nikdy nemohla být jeho královnou. Trochu ho ale mrzelo, že jejich přátelství, ač obnovené, bylo značně podvyživené. Val do Icailu nejezdila. Když potřebovala Sorenovi něco vzkázat, poslala Tiessu. Soren přemýšlel, jestli to dělala proto, že neměla čas, nebo se chtěla vyhnout

problémům s Garianem. Ptal se sám sebe, jestli nebyl ješitný, když si myslel, že by na něj po tom všem mohl ještě Garian žárlit.

Danael se nečekaně vynořil zpoza sochy válečníka na koni, který vévodil jedné z hlavních průchozích hal v prvním patře paláce. Jeho olivově zelená vesta vyšívaná zlatem mohla velmi snadno konkurovat šatům nejvyššího krále, což Soren příliš neoceníl.

„Omlouvám se, že ruším tvé myšlenky,“ pousmál se Danael s náznakem poklony. Soren, který se na místě zastavil, měl zvláštní dojem, že Danaelova úcta byla jen předstíraná. Možná měl dojem, že když on byl camachinským králem déle než on nejvyšším, nemusí se před ním doopravdy sklonit.

„A teď, když jsi to udělal, můžeš mi říct, co máš na srdci,“ odpověděl mu Soren se stejně neupřímným úsměvem.

Camachinský král došel k němu a společně volným krokem pokračovali v Sorenově původní trajektorii.

„Jen mě zajímal tvůj názor na dnešní diskusi,“ nadhodil Danael.

„Myslím, že králové by se měli naučit myslet na zájmy celé Revony a ne jen na své vlastní,“ odpověděl Soren a Danael pokýval hlavou.

„A nesoudit ostatní pro jejich odlišnosti,“ doplnil nejvyššího krále. Soren to nijak nekomentoval. Měl tušení, že Danael na něj doopravdy čekal kvůli něčemu jinému, a skutečně – po pár krocích se camachinský král zastavil a otočil se k Sorenovi čelem.

„Je jedna věc, se kterou si nevím rady,“ začal opatrně, váhavě. „Jak víš, odstranil jsem na tvé přání černý trh, který měl v mé zemi velmi dlouhou tradici.“ Krátce se odmlčel, jako by čekal na děkovný dopis. Když bylo jasné, že se nejvyšší král k děkování neměl, pokračoval:

„Během svých inspekcí jsem narazil na několik specifických artefaktů a okamžitě jsem je zabavil. Teď ale přemýšlím, co s nimi. Mohl bych je samozřejmě předat správcům, ale i při všech jejich ctnostech si nejsem jistý, jestli by se někde mezi nimi nenašli takoví, kteří by podlehli pokušení. Jde o předměty velké moci. Tuto moc mohou propůjčit tomu, kdo je vlastní.“

Když tohle dořekl, zůstal na Sorena hledět a vyčkával, aniž by nějak dal najevo, kam jeho myšlenky směřovaly. Soren ho ale přesto pochopil.

„Nabízíš mi předměty z černého trhu?“ zeptal se stroze.

„Se vši pokorou,“ přikývl Danael.

Soren si upřímně nebyl jistý, jestli Danael význam toho slova skutečně znal. V první chvíli se chtěl zeptat, o jaké předměty se jednalo, ale potom sám sobě připomněl, že na tom nezáleželo. Přijmout takový dar by ho nejspíš nakonec přišlo velmi draho. Nejen že by tím porušil své vlastní zásady a nařízení, ale také by byl Danaelovi zavázán a byl by v jeho moci.

„Předej ty předměty správcům. Upozorním nejvyššího správce Valmera, že je třeba na ně dohlédnout,“ odpověděl tedy rychle, než na něj mohla začít působit zvědavost a pokušení. Na Danaelově tváři se mihl stín překvapení, který ale vzápětí opět zmizel. Král se mu poklonil.

„Jak si přeješ.“

4. KAPITOLA – VŮNĚ DOMOVA

Severní lykeonská brána stála otevřená dokořán. Otroci pracující na její rekonstrukci právě dostali přestávku na odpočinek. Vojáci, kteří na ně dohlíželi, jim dovolili sednout si na zem do stínu a rozdělili mezi ně chladnou vodu a kusy chleba. Nikdo z otroků ani vojáků nemluvil. Poslední dny byly velmi horké, což činilo venkovní práce náročnějšími než obvykle. Otroci dostávali třikrát více vody než v běžné dny a mohli častěji odpočívat.

Když přestávka skončila, vojáci otrokům naznačili, že je čas pokračovat. Vallence popohnala koně do cvalu, aby stihla projet dřív, než otroci svou prací opět zviří jemný šedý prach, který pokrýval jejich zpocená šlachovitá těla. Sotva se k nim po příjezdové cestě přiblížila, část mužů se zastavila a sledovala ji. Vojáci ji pozdravili – někteří formálně, jiní přátelským zvednutím ruky.

„Zpátky do práce!“ slyšela jednoho z vojáků, právě když projížděla bránou.

Jakmile se ocitla v ulicích, její smysly zaplavily důvěrně známé vůně a zvuky, které se naučila spojovat s návraty domů. Běžný ruch města byl ovšem dnes opět utlumený silou nezvykle mocného jarního slunce. Kdo nemusel pracovat teď, čekal na dobu, kdy se ta rozžhavená koule nakloní k horizontu a dlouhé stíny domů a

všudypřítomných letitých stromů nabídnou tolik potřebnou úlevu. Val ale nepochybovala, že na Charlesově akademii se bude trénovat úplně stejně jako každý den. A právě tam hodlala zajít nejdříve. Její kůň ji nesl hlouběji a hlouběji do nitra města a okolní vůně se postupně měnily. Odér hospodářských zvířat chovaných za hradbami, stejně jako pachy linoucí se z prostých domků obyčejných lidí, se změnilo na sytou květinovou vůni rozlehlých lykeonských zahrad obklopujících Charlesův palác. Vzduch zde byl také chladnější a svěžejší díky mnoha fontánám a jezírkům, které jen podtrhovaly krásu centra velkolepého vlkodlačího města, ale také díky prastarým a majestátním stromům, které rostly vedle honosných kamenných domů tak přirozeně, jako by spolu koexistovaly od počátků věků.

Val projela hlavní bránou paláce, přešla nádvoří a zastavila před stájami. Seskočila z koně a v rychlosti se s ním rozloučila, než ho předala do péče jednomu z mladých podkoních, který se k ní okamžitě rozeběhl. Kývnutím chlapci poděkovala a rychlým krokem zamířila na nedaleké cvičiště Akademie, které se, přesně jak očekávala, odpočinek obloukem vyhnul. Charlesovi vojáci trénovali na cvičišti boj v různých skupinách podle pokročilosti. Gariana nebylo těžké mezi nimi najít. Procházel kolem vojáků a kontroloval jejich výkon. Kde bylo třeba, udělal radu nebo doporučení, případně sám předvedl, jak na to. A kdykoliv se rozhodl pro takovou demonstraci, všichni okolo se zastavili, aby se mohli dívat.

Dnes byl kvůli horku jenom v lehkých kalhotách, bez bot a bez košile. Vallence došla ke stromu stojícímu na okraji cvičiště a opřela se ho o jeho kůru v hlubokém stínu pod silnými větvemi. Ráda

Gariana při trénincích pozorovala. Obdivovala lehkost, s jakou se v boji pohyboval, jako by to pro něj bylo něco zcela přirozeného – jako chůze nebo dýchání. A na druhou stranu upřímně nesnášela, když se občas během tréninků stávala objektem Garianových demonstrací ona. Přestože byla dle svého názoru na své bojové schopnosti právem hrdá a málokdo z normálních lidí nebo i ostatních vojáků se s ní mohl měřit, vedle Gariana zkrátka neměla šanci. Ale upřímně – to nikdo. Proto byl ostatně stále ještě prvním generálem Charlesovy armády. Otázkou ale zůstávalo, čím byla vlastně ona. A dobře věděla, že to nevrvalo hlavou jen jí. Žila mezi vlkodlaky, ale nechovala se jako jedna z nich. Trénovala na Charlesově akademii, ale přitom se na ni stále ještě znovu oficiálně nezapsala. Žila s Garianem, ale přestože o ní lykeonští mluvili jako o ženě prvního generála, dělali to spíš proto, že nevěděli, kam jinam ji zařadit. Jak to také mohli vědět, když to nevěděla ona sama? S Garianem se pohybovali už celé měsíce kdesi ve vzduchoprázdnu mezi přáteli a milenci, kdy už nebyli to první, ale současně ještě nebyli tak docela to druhé. Balancovali spolu na té tenké linii neschopni pohnout se jedním nebo druhým směrem. Bylo to jako tančit na ostří nože – někdy to šlo hladce a někdy to řezalo do masa.

Zatímco se Val tyhle myšlenky honily hlavou, Garian ukázal mužům, jak lze u protivníka využít špatné práce nohou. Když skončil a vyzval muže, aby pokračovali v tréninku, otočil se, jako by si celou dobu byl vědom Vallenciny přítomnosti, a rozešel se přímo k ní. Val cítila, jak jí srdce divoce poskočilo v okamžiku, kdy se setkala s jeho

pohledem, a měla ten povědomý pocit, že jí do žil někdo napumpoval několik litrů krve navíc. Zůstala ale na místě a čekala, až dojde on k ní.

„Generále,“ pousmála se, když se zastavil ani ne půl kroku od ní.

„Vítej doma,“ odpověděl Garian a krátce ji objal. Odtáhl se až příliš brzy s napůl omluvným výrazem a vzal ji za ruku. Val si živě vybavila rozhovor s Charlesem, během něhož je oba upozornil, že jejich vzájemné projevy náklonnosti nejsou v přítomnosti ostatních vojáků vhodné. Tím spíš, že Val se měla stát součástí armády a později jedním z generálů. Při té vzpomínce si povzdychla. Vlkodlaci byli tak konzervativní.

„Chyběla jsi mi,“ řekl Garian.

„Já vím,“ odpověděla s úmyslným náznakem domýšlivosti. Garianovy modrozelené oči zajiskřily potlačeným smíchem, a když promluvil, jeho tón byl téměř formální.

„Jak ses měla?“

„Úžasné,“ odpověděla Val, ale pak se tiše zasmála a zavrtěla hlavou. „Ne, bylo to... zajímavé odreagování.“

Garian pobaveně pozvedl obočí a pokýval hlavou.

„Proč jsi tam nezůstala déle?“ zeptal se s nevinným výrazem ve tváři.

„Tiessina matka je zdravá, už mě tam nepotřebovaly,“ pokrčila Val rameny.

„Už ses hodně nudila,“ upřesnil Garian a Val se zasmála.

„To nebyl ten hlavní důvod,“ podotkla jemně.

„Tiessa ti vymluvila díru do hlavy?“

„To taky. Její životní filozofie je trochu depresivní.“

Neviděli se jen pár dní, a ona se už zase cítila v jeho blízkosti nervózní. A ne proto, že mu z části lhala do očí. Ano, opravdu byla s Tiessou a opravdu strávila chvíli u Tiessiny matky – ale jen asi dvě hodiny. Zbytek času se věnovala pátrání po Buřičovi, na nějž ji vyslal Charles za Garianovými zády. A ona s tím souhlasila.

„To zní, jako že pár hodin odpočinku je přesně to, co potřebuješ,“ nadhodil Garian.

„Máš moc práce,“ odtušila.

„Až do večere,“ přikývl a na okamžik pevně sevřel její ruku ve své dlani. „Běž si odpočinout. Večer se uvidíme ve starých zahradách.“

Val přikývla a poté, co se ujistila, že se na ně nikdo ne dívá, se k němu rychle natáhla a políbila ho. Pak se bez dalšího slova otočila a zamířila zpět do paláce.

Ano, pár hodin odpočinku bylo přesně to, co potřebovala. Ale ještě předtím musela mluvit s Charlesem. Nepochybovala, že o jejím návratu do města již dávno věděl a čekal na ni, proto šla rovnou do jeho pokojů.

Cestou zpět do paláce ji následovalo několik zvědavých pohledů. Byla si vědoma toho, že její volnost toulat se kdekoliv a kdykoliv se jí zachtělo a bez vyžadování Garianova souhlasu, byla předmětem neustálého zájmu a drbů ve vlkodlačí společnosti. A skutečnost, že se často pohybovala v lidských městech, jenom dále potvrzovala její částečnou vyčleněnost. Ačkoliv podle nařízení nejvyššího krále Sorena byly nevyprovokované útoky na příslušníky lesních kmenů pohybujících se v lidských městech tvrdě trestány, málokdo se mezi lidi odvážil. A málokdo měl vůbec důvod nebo chuť do lidských měst

jezdit. Všichni se tak logicky ptali, co tam táhne ji – a ona se o své motivy s nikým nedělila.

„Pojď dál,“ ozval se zpoza dveří Charlesův hlas, ještě než Vallence stihla zaklepat.

Val se sama pro sebe usmála a vešla dovnitř. Velká přijímací místnost byla prázdná. Dvoukřídle dveře na terasu stály otevřené dokořán a lehký tmavozelený závěs, který visel napnutý nad nimi, aby bránil průniku ostrých slunečních paprsků do pokoje, se roztančil v průvanu, jež Val svým příchodem vytvořila. Charles se objevil ve dveřích své umývárny. Stejně jako jeho syn dole na cvičišti, také on byl do půli těla svlečený, jen na hrudi se mu houpal zlatý medailon. Došel k ní, objal ji a políbil na tvář.

„Posaď se,“ vyzval ji. „Už jsem poslal pro Corrin.“

Val si sedla na pohovku do tureckého sedu a ihned ucítila v dlani dotek vlhkého čumáku. Jeden z Charlesových vlků ji přišel pozdravit. Sedl si před ní, složil si hlavu do jejího klína a chvíli ji nechal, aby ho škrábala mezi ušima. Charles se zatím posadil do křesla, vzal ze stolu džbán s vodou, ve které plavaly kusy ledu a několik stonků bylinek, a nalil sobě i Vallence plný pohár.

Vallence se zhluboka napila. Až teď si uvědomila, jakou měla po cestě žízeň.

„Nebyla jsi pryč tak dlouho, jak jsem čekal,“ nadhodil Charles, když se pohodlně opřel.

„Neměla jsem takové štěstí, jak jsem čekala já,“ odpověděla Vallence. „Navíc nerada zůstávám mimo město příliš dlouho.“

Charles se pousmál.

„Samozřejmě. Můj syn tvou společnost vždy velmi postrádá.“

Val dobře věděla, že Garian se otci se svými pocity nesvěřoval, ale rozhodla se ponechat Charlesův komentář bez odezvy.

„Přála bych si, abych mu nemusela lhát o tom, co vlastně dělám,“ poznamenala místo toho.

„To by situaci jen zkomplikovalo. Víš to stejně dobře jako já. Kdyby to tak nebylo, řekla bys mu o svém úkolu i přes můj zákaz.“ Charlesovy temně zelené oči na ní spočívaly s nepříjemnou intenzitou – jako by ji vyzýval, aby to zkusila popřít. To ale ani nemohla. Sama dobře věděla, že při tom, jak ochranitelsky se k ní Garian choval, bylo lepší, když nevěděl, že už pár měsíců pátrala po muži, který více než rok popíchoval prosté lidi proti nejvyššímu králi. A více než rok calethonská stráž selhávala ve své snaze najít ho nebo alespoň zjistit, o koho se jedná. Val doufala, že jejího pátrání se neúspěch tak dlouho držet nebude. Dříve či později přece musela narazit na stopu, která by ji opravdu někam zavedla. Snad spíše dříve – jak dlouho se jí ještě mohlo dařit před Garianem tajit, co doopravdy dělala, když opouštěla město, aby navštívila tu Hanka v hospodě U Kvítku, tu své přátele v Asylii, tu Tiessinu matku...? Kdyby Garian věděl, jak opravdu trávil svůj čas, byl by hned oheň na střeše. A přitom se ani nedostávala do žádného skutečného nebezpečí – to by se nejprve musela k Buřičovi aspoň přiblížit.

Tok jejích myšlenek byl přerušen příchodem Garianovy tety. Corrin vešla po Charlesově vyzvání do pokoje ladným pohybem v lesklých, jasně zelených šatech a po hluboké pokloně se usadila do křesla naproti němu způsobem, jako by se chystala pózovat pro

portrét. Val neuniklo, jak se Corrin na Charlese dívala, a uvědomila si, že to byl nejspíš stejný pohled, jaký ostatní vídali u ní, když se dívala na Gariana.

„Skvělé, můžeme začít,“ řekl Charles, zatímco i pro Corrin nalil vodu.

„Z naší strany to bude stručné. Nikdo o něm nic neví,“ řekla Val. „Já ani Tiessa jsme nenašly žádné stopy, které by nás k němu mohly zavést. Poslední vodítko, o kterém jsme věřili, že nás konečně někam posune, se včera v noci ukázalo jako ztráta času.“

Odložila pohár na stůl a vstala. Nebyla zvyklá na neúspěch, a to zejména co se sběru informací týkalo. Její neschopnost dostat se Buřičovi na kobylku ji iritovala. Obešla pohovku a začala neklidně přecházet sem a tam. „Nikdo neví, odkud přišel, co je zač. Nikdo ani nezná jeho jméno. Nikdo neví, kde se ukrývá. Nikdo neví, jak ho kontaktovat. Nikdo neví, odkud se berou ty jeho letáky. Je jako duch. Prostě se objeví a zase zmizí.“

Svůj monolog zakončila krátkým, frustrovaným zasyčením, které Charles ignoroval a jen se zeptal:

„Draganovi agenti také nic nemají?“

„Dragan je na nějaké misi pro Sorena, nemůžu se s ním spojit.“

„Takže to vzdáváš?“

Val se zastavila na místě a narazila na Charlesův drsný pohled. Ani Corrin z ní nespouštěla oči.

„Víš dobře, že ne,“ odpověděla ostře. „Rozhodila jsem sítě a budu doufat, že se do nich něco chytí. Ale pátrat po Buřičovi, když po něm jde calethonská stráž i Sorenovi lidé, je....“ Zavrtěla hlavou.

Uvědomovala si, že její tón byl zbytečně defenzivní, ale skutečnost, že jí něco tak důležitého stále unikalo mezi prsty, byla zkrátka neskutečně frustrující. „Dává si velký pozor.“

„Někdo musí něco vědět,“ přidala se Corrin. „Pokud bys potřebovala někoho uplatit, jsem si jistá, že Soren by vůbec nic nenamítal proti uvolnění nějakých prostředků.“

„Tohle není o úplatcích,“ zavrtěla Val hlavou poté, co Corrin věnovala krátký nevěříčný pohled. „Ti lidé, co opravdu něco vědí, v Buřiče věří. Je to ideologická záležitost. To není o penězích.“

„O tom pochybuji,“ namítla Corrin klidně. „Tohle jsou prostí lidé, Val. Pro ně to nikdy není o penězích – dokud jim nenabídneš tolik, že sami sebe přistihnou, že za tu sumu jsou ochotní prodat i vlastní duši.“

„I kdyby to byla pravda,“ řekla Val po krátkém zamýšlení skepticky, „stejně bych nevěděla, komu ty peníze nabídnout.“

„Takže jaký je další krok?“ zeptal se Charles, který vypadal, že ho jejich krátká přestřelka tak trochu nudila. „Vyčkávat?“

Val potlačila nepříjemný pocit, že taková strategie je silně nedostačující a nepatřičná, a rozhodně přikývla. Corrin se tvářila nespokojeně. Val na ni vrhla klidný pohled a čekala, jestli přijde další námitka. Corrin měla ve zvyku ostatní upozorňovat na to, jak nepříjemné jejich výkony byly – a snad ze zásady to dělala před Charlesem. Val téměř doufala, že to udělá teď – jak ráda by ji vyzvala, aby sama přišla s nějakým konstruktivním návrhem. Unavovalo ji nechávat si celý ten neúspěch pro sebe – ochotně by se o něj podělila.

Corrin ale mlčela a Charles, ač nevypadal příliš spokojeně, nakonec jen řekl: „Dobrá. Informuj mě o dalším postupu, až bude o čem informovat.“

Potom se otočil na svou švagrovou.

„Tvoje podpora nejvyššího krále není tak efektivní, jak jsem doufal. Obávám se, že za to může fyzická vzdálenost, proto jsem se rozhodl tě poslat do Icailu, aby tě měl Soren při ruce.“

Corrin zůstala na svého velitele zlomek vteřiny hledět a Val si byla jistá, že vyjádří nesouhlas, který byl z výrazu její tváře naprosto evidentní. Ona by to na jejím místě udělala. Ona by se klidně zhádala do krve, aby nemusela opouštět muže, kterého milovala – i kdyby on její city neopětoval. Ale Corrin jen lehce sklopila hlavu a tiše řekla: „Jak si přeješ.“ Vlkodlaci. Vždy tak disciplinovaní, vždy připraveni sklonit se před těmi, co stáli výš.

„Odjedeš během následujících dní. Soren čelí mnoha tlakům. Buřič je jenom jedním z problémů. Je třeba udělat maximum pro posílení pozice nejvyššího krále.“

„Ovšem, můj pane,“ přisvědčila Corrin již normálním hlasem.

Val chvíli Charlese zamyšleně pozorovala. Zdál se být zcela nedotčený skutečností, že jeho rozhodnutí Corrin těžce zasáhlo. Byla to pravda, nebo své pocity jen dobře skrýval? A opravdu se tak rozhodl jen pro Sorenovo dobro, nebo si opět potřeboval Corrin držet dál od těla, jak to dělával dřív, když žil v Icailu a ona musela zůstat v Lykeoně? Val pochybovala, že Charles cokoliv dělal jen pro druhé, aniž měl také svůj vlastní motiv.

„Tím pádem už není co dodat,“ pokračoval Charles. „Můžete jít. Večer se uvidíme ve starých zahradách.“

Corrin s Val si vyměnily krátký pohled, obě se Charlesovi poklonily a zamířily ke dveřím.

„Val?“ zavolal na ni Charles těsně před tím, než místnost opustila. „Když teď zůstáváš ve městě, očekávám, že se budeš opět účastnit tréninků na Akademii.“

Při jeho slovech Val zřetelně ucítila tlak jeho vůle ve své mysli. Ač to nedával příliš najevo, chtěl, aby se na Akademii vrátila co nejdříve. A chtěl to opravdu hodně.

„Samozřejmě,“ souhlasila, aby v něm nevzbudila podezření. Nesměl vědět, že byla vůči jeho vůli imunní. Nikdo to nesměl vědět.

Charles spokojeně přikývl a gestem jí dal najevo, že může jít.

5. KAPITOLA – KLÍČNICKÝ UČEŇ

„Jestli to tentokrát nevyjde, tak na Univerzitě končím!“ zvolala výhrůžným hlasem Laya, když Felix natáhl ruku k hliněné destičce uprostřed jejich pracovního prostoru. Felix zaváhal a podíval se na Jakuba, který sebevědomě přikývl.

„Bude to fungovat.“

„To už jsi říkal minule,“ připomněla mu Laya a založila si ruce na prsou.

Jakubova klíčnická studijní skupina stála v kruhu uprostřed malého kamenného nádvoříčka se stromy, záhony plnými květin a několika travnatými ostrůvky. Z původních sedmi členů jich teď zbývalo pět – Jakub, Laya, Felix a Anna se Zachem. Jejich dva bývalí spolužáci přestali zvládat náročnou látku a rozloučili se s nimi před několika týdny. Zpovzdálí sledoval pracující skupinu mistr Leon, ale nijak do jejich úsilí nezasahoval. Jakub rychle přešel pohledem všechny své spolustudenty. Laya se vedle něj nervózně kousala do rtu a přešlapovala z jedné nohy na druhou, tmavě modré oči upřené na desku uprostřed kruhu a ohnivě rudé vlasy stažené do ledabylého drdolu, aby jí nepřekážely v práci. Vedle ní tiše seděl na zemi Zach. Jako jediný vypadal, že to nijak zvlášť neprožívá. Jen kapky potu na jeho pozvolna plešatící hlavě, které příliš nekorespondovaly s dávno

vychladlým vzduchem kolem, naznačovaly jakési vzrušení, které zůstalo jako vždy v Zachově případě uzamčené uvnitř. Po Jakobově druhé straně klečela na jednom koleni Anna, rty sevřené v tenkou linku v napjatém očekávání. Když ucítila Jakobův pohled, podívala se na něj a usmála se. V tu samou chvíli Felix, který stál v kruhu přímo naproti Jakobovi – nejvyšší a nejmohutnější ze všech, přešel prsty přes transformační vzorec na hliněné destičce.

Jakub slyšel, jak Laya vedle něj zadržela dech a sám musel pevně sevřít čelisti, aby se nezačal smát, když si uvědomil, jak komicky museli vypadat. Pět dospělých lidí stojících nebo sedících kolem něčeho, co by laikovi připomínalo vesničku pro panenky – kameny a hliněné destičky poskládané na zemi ve zvláštních kombinacích. Kdo by se ale podíval blíže, zjistil by, že se jednalo o miniatury dvou přenosových kruhů – a pro Jakobovu skupinu tyto miniatury představovaly projekt, na němž pracovala dobré tři měsíce. Ano, už dvakrát předtím si Jakub byl jistý, že jejich malé kruhy budou fungovat. A dvakrát se spletl. Poprvé to byla Anna, kdo objevil chybu, jíž se při konstrukci jednoho z nejdůležitějších klíčnických zařízení dopustili, podruhé to byl on sám. Tentokrát už to muselo vyjít. Prostě muselo.

Anebo taky ne.

Hliněná destička, na níž Felix aktivoval vzorec, se rozzářila a Jakub ucítil slabý vír energie, který v miniaturním kamenném kruhu vznikl. Lipový list, který v kruhu ležel, se ale ani nepohnul, natož aby zmizel a přemístil se do druhého kruhu stojícího opodál. A pak destička zhasla a dál se nedělo nic.

Laya frustrovaně zaúpěla a rozhodila rukama v rezignovaném gestu. Felix si přešel hřbetem ruky přes čelo.

„Museli jsme zase někde udělat chybu ve vzorci,“ řekl věčně.

„Opět,“ doplnila důrazně Laya.

„Potřebujeme jenom najít způsob, jak energii stabilizovat,“ nadhodila Anna zamyšleně. Pokud byla zklamaná, nedala na sobě nic znát. Otevřela svůj notýsek, který jí do té doby ležel na klíně, a začala si do něj dělat poznámky.

„Už jsme ten vzorec opravovali dvakrát,“ zavrtěla hlavou Laya. „Jak to, že nám zase něco uteklo?“

„Hej, lidi,“ ozval se Jakub a všichni ztichli a otočili se na něj. „Nezdá se vám, že přehlídíte něco zásadního?“

„To je přesně to–“ začala Laya, ale Jakub ji nenechal domluvit.

„Takhle daleko jsme se ještě nikdy nedostali.“

Ostatní na něj zůstali hledět. Anna se usmála a Jakub pokračoval: „Dneska se nám poprvé podařilo kruhy aktivovat. Jo, nevyšlo to až do konce, ale i tak je to snad úspěch nebo ne?“

„Jakub má pravdu,“ přikývl Felix. „Není tak podstatné, že jsme ještě nedosáhli cíle. Důležité je, že se k němu blížíme.“

Laya udělala zvuk, který jasně naznačoval, že jejich optimismus nesdílela.

Mistr Leon se vynořil vedle nich jakoby odnikud a položil Laye ruku na rameno.

„Dobrá, pro dnešek končíme. Příště si uděláme zhodnocení. Teď to pusťte z hlavy a pořádně si odpočiňte. Udělali jste dnes velký kus práce, musíte být unavení.“

Jakub si teprve v té chvíli všimnul, že nebe nad jejich zavařenými mozky začínalo tmavnout. Muselo být po západu slunce. Kolik hodin tu dnes strávili? Sedm? Sedm hodin soustředění a práce s energií. Najednou si uvědomil, že se cítil vyčerpaný a hladový.

„Společná večeře?“ nadhodil Felix, když si začali tiše balit věci. Zdálo se, že únava dopadla na všechny teď, co vzrušení z možného úspěchu vyprchalo.

„Já dnes nemám náladu. Jdu domů,“ zamumlala Laya, zamávala všem na rozloučenou a jako první vyrazila k východu.

„Taky to dnes nevidím,“ řekl Jakub, „potřebuju trochu vypnout, a když si půjdu sednout s vámi, skončíme brzo u diskuse nad tím, proč to nevyšlo.“

Felix se pousmál a podal Jakubovi ruku.

„Pravděpodobně. Tak příště.“

„Rozhodně,“ přikývl Jakub, a protože už měl sám sbaleno, rozloučil se s Annou a Zachem a rychlým krokem následoval Layu ven.

Univerzita touto dobou pozvolna ukončovala všechny své lekce, takže velká vstupní hala byla zaplněná lidmi. Někteří volným krokem proudili k východu, jiní ještě postávali ve skupinkách, aby si dořekli, co předtím nestihli. Po více než roce na Univerzitě měl Jakub dojem, že všichni tito známí i neznámí lidé byli v určitém smyslu jeho přáteli. A u jeho studijní skupiny to platilo dvojnásob. Byly to spřízněné duše, které s ním sdílely vášeň pro samou podstatu všech věcí – energii. Jak moc se jeho pohled na svět změnil od chvíle, co začal na Univerzitě studovat! Nikdy předtím se necítil tolik součástí světa. A nejen proto,

že konečně našel podobně naladěné lidi, ale i proto, že poprvé začínal chápat souvislosti, které mu dříve unikaly. Věděl, že všechno je ve své podstatě jedno, protože věci, rostliny, zvířata i lidé jsou jenom různými projevy jedné a té samé energie. Všechno bylo propojené. Všechno vzniklo ze stejného počátku a všechno směřovalo ke stejnému konci. Zrození a smrt byly jen branami proměny v tom nekonečném cyklu vzniku a zániku.

Před časem se to pokoušel vysvětlit Draganovi, ale ten ho nechal vést půlhodinový monolog, než z ničeho nic prohlásil: „Možná jsem málo opilý, ale vůbec nechápu, o čem to mluvíš.“ A to bylo naposled, co se mu Jakub pokoušel objasnit cokoliv hlubšího o energiích, multidimenzionálních duších nebo nauce o světech, kterou teprve začínal pořádně objevovat. Vallence byla v tomto směru vděčnějším posluchačem, i když si všiml, že u složitějších výkladů se také místy ztrácela.

Když Jakub vyšel na malé náměstí před Univerzitou, nebe už bylo černé a poseté hvězdami. V pouličních lampách hořel oheň a ulice ztichly, až na hudbu a hlasy nesoucí se z okolních hospůdek. Jakub zamířil do Dolního města, jak místní říkali chudým a řemeslnickým čtvrtím. Dnes ale neměl v plánu spát v domě svého otce. Hodlal vyjít za městské hradby a otevřít Bránu do druhého světa. Byl tak unavený, že ani nechtěl jít Dominika pozdravit. Neměl náladu na povídání a Dominik beztak bude nejspíš ještě pracovat. Od chvíle, co nejvyšší král Soren začal více utahovat kohoutek camachinskému černému trhu, usoudil Dominik, že bude bezpečnější přestat s výrobou zakázaných zbraní. Tím mu ovšem značně poklesl příjem a jeho plány

na návrat do Egeltonu byly opět v ohrožení. Rozhodl se tedy experimentovat se zbožím, které mělo velkou přidanou hodnotu, ale současně neporušovalo žádný zákon – začal vymýšlet nové postupy pro své kovářské produkty. Jeho protiskluzové podkovy byly nejspolehlivější v celé Revoně, a v těchto horkých dnech šly skvěle na odbyt klimatizované přilby, jak jim Jakub s Dominikem doma tajně říkali.

Cestou k východní městské bráně potkal Jakub několik stráží, které ve skupinách nebo po dvojících hlídkovaly v ulicích. To nebývalo běžné v čase, kdy se sem s Dominikem přistěhovali. Ale poslední dobou calethonská stráž nepřetržitě pátrala po jakýchkoliv stopách po Buřičovi. Bez úspěchu. Jakub sám neměl na Buřiče nijak vyhraněný názor. Co ten muž hlásal, mělo v mnoha směrech hlavu a patu, ale na rozdíl od jiných lidí to v Jakobovi žádné silné vášně nevbuzovalo. Vlastně měl trochu pocit, že kdyby se kolem něj nedělal takový humbuk, tak by celý Buřič se svými výkřiky do ulic už dávno utichl. Ale možná celou situaci opravdu podceňoval, jak mu řekla Vallence, když jí své dojmy zmínil. Možná v tom všem bylo víc, než se na první pohled zdálo.

Na jednom rohu postávala skupinka opilých mužů. Jakub automaticky posílil svůj štít, aby se vyhnul jejich pozornosti, zatímco kolem nich procházel. Nemuseli být nutně agresivní, ale on radši konfliktům předcházel, než je řešil. Od chvíle, kdy Draganovi oznámil, že nehodlá pokračovat ve svém bojovém tréninku, protože k boji nemá vůbec vztah, slyšel na svoji adresu spoustu zcela nových poznámek, které opět obohatily jeho slovník pozoruhodně

kreativními výrazy, jež nebylo možné ve slušné konverzaci použít. Na většinu z nich raději nereagoval a snažil se je obratem zapomenout. Občas přemýšlel, jestli ho Dragan urážel ve snaze donutit ho, aby svá rozhodnutí přehodnotil, nebo se prostě jen rád bavil na jeho účet a uvítal jakoukoliv záminku dělat to ještě častěji. Dost možná obojí. Ať tak či tak, přezdívky typu poseroutka byly z těch něžnějších. Jakub si nakonec docela oddychl, když Soren poslal Dragana na tu misi, co byla tak tajná, že o ní nikdo jiný z týmu nevěděl. Alespoň byl doma chvíli klid.

Strážce u východní brány mu věnovaly jeden krátký pohled a na nic se neptaly. Už ho znaly od vidění a jeho nočním odchodům z města se dávno nedivily. Jakub jim kývnul na pozdrav a poděkoval, když mu otevřely malá dubová dvířka vedle brány, která už byla jako vždy po soumraku zavřená. Sotva za ním dvířka opět zapadla, přidal do kroku. Krajina před ním byla zalitá slabým měsíčním světlem tenkého srpku na obloze a vypadala zcela klidně a opuštěně. Jenže to vypadala vždycky, dokud na člověka něco nevyskočilo ze křoví. A křoví bylo přesně to, kam se Jakub chystal. Nemohl dost dobře otevřít Bránu do druhého světa na příjezdové cestě ke Calethonu. Po několika metrech tedy z cesty sešel a zamířil do tmavé masy křovinatého porostu. Minule měl málem infarkt, když se chystal otevřít Bránu a najednou slyšel, jak vedle něj někdo funí. Jeho první myšlenka byla, že se v křoví nejspíš toulá zuřivý kanec, ovšem nakonec objevil v trávě ježka. Tuto epizodu pro jistotu zapomněl svému týmu zmínit, ale dodnes nedokázal pochopit, jak mohlo to malé zvíře dělat takový rámus.

Brána se objevila doprovázena důvěrně známým energetickým průvanem. Jakub vzal za mohutné kovové kruhy, roztáhl velká křídla od sebe a vkročil do prázdnoty.

V předsíni Vallencina bytu bylo zhasnuto a všude bylo naprosté ticho, až na slabé hučení klimatizace. Jakub se otrásl. Nesnášel klimatizaci. Určitě ji zapnula paní Šimová, když tu byla uklízet. Nikdo z týmu ji nepoužíval. Přešel k panelu vedle vstupních dveří a proud chladného vzduchu vypnul. Pak rozsvítil, zul si boty a ještě s batohem na zádech zamířil do kuchyně. Byt byl bez Dragana a Vallence zvláště tichý, opuštěný. Jakub si ale tentokrát nestěžoval. Vytáhl z lednice pekáček s jeho oblíbenou zapečenou zeleninou, vzal čistou vidličku z odkapávače, a aniž by se zdržoval ohříváním jídla, šel rovnou do svého pokoje.

V pokoji hodil svůj batoh na podlahu, pekáček se zeleninou položil na noční stolek a vytáhl zpod postele krabici. Vzhledem k tomu, že paní Šimová uklízela ve všech pokojích, nemohl riskovat, že by náhodou objevila něco, co Jakub neměl u sebe mít. Ne že by takových věcí měl hodně. Ne, vlastně měl jen jednu.

Otevřel krabici a vyházel časopisy, které ležely navrchu. Pod nimi se objevila velká kniha zabalená v novinovém papíru. Jakub papír rozhrnul a láskyplně se dotkl prastarých desek původní Maraveovy Knihy zákonů. Když ji kdysi vracel zpátky do univerzitní knihovny, byl si zcela jistý, že to bylo poprvé a naposled, co porušil pravidla Univerzity. Tehdy knihu potřeboval, aby pomohl svému týmu dostat Sorena do posledního chrámu Oka osudu. Jenže i po tom, co knihu vrátil, na ni stále myslel. Pálilo ho, že si nestihl přečíst zbytek. Nestihl

porovnat všechny odlišnosti od nových verzí knihy. Kolik tajného vědění tato původní verze určitě obsahovala! A Jakub ho chtěl znát. Zajímalo ho to všechno, co se dnes už klíčníci z nějakého důvodu učit nesměli. Zapovězené vědění. Připadal si jako malé dítě, které leze v noci do spíže, aby ukradlo luxusní bonboniéru schovanou na babiččiny narozeniny. Ale nemohl si pomoci. Dragan mu suše oznámil, že je knihofil a měl by se jít léčit. Val se ho zase zeptala: „To už tě studium na Univerzitě omrzelo, že se chceš dát vyhodit?“

Seděli spolu tenkrát všichni čtyři v obýváku na koberci. Venku bylo horko, a Val na sobě měla jen krátké tílko se špagetovými ramínky a bavlněné šortky, což Dragan nezapomněl patřičně okomentovat, zatímco ho Val ignorovala a Tiessa, která byla sama oblečená v podstatě stejně jako vždycky, protáčela panenky. Na stole před nimi ležela myšlenková mapa s poznámkami o Buřičovi.

„A přímo calethonští?“ nadhodil Dragan. „Musejí přece o Buřičovi mluvit každou chvíli. V hospodách se určitě dá zaslechnout něco, co by nás navedlo na jeho stopu.“

„Při tom, co podniká calethonská stráž, si každý dvakrát rozmyslí, než si pustí v hospodě pusu na špacír o Buřičovi,“ namítla Tiessa pochybovačně.

„Možná sis toho nevšimla,“ pousmál se s ironickým podtónem Dragan, „ale lidi v hospodě většinou moc nepřemýšlejí.“

Tiessa mu věnovala andělský úsměv.

„Někteří ani mimo hospodu.“

„Já vím, že toho po tobě nemůžeme chtít příliš, ale nechtěl jsem to tady před našimi přáteli rozmazávat,“ odpověděl sladce Dragan.

„Stačí, vy dva,“ utnula je nevzrušeně Vallence, aniž zvedla pohled od mapy. „Jakube, ty jsi nic na ulicích nezaslechl? Jakube?“

„Hm?“

Jakub zvedl oči k Vallence. Neměl vůbec ponětí, o čem se kolem něj mluvilo.

„Někdo se právě probudil,“ zašklebil se posměšně Dragan a obrátil se k Jakobovi. „Už jsi vzhůru, nebo tě mám pro jistotu ještě proplesknout?“

„Zní to lákavě, ale díky, nemusíš,“ zašklebil se Jakub. „Byl jsem jen myšlenkami jinde.“

Val si povzdychla a odložila tužku.

„Děje se něco? V posledních dnech jsi jak náměsíčný.“

„Ehm...“

Jakub zaváhal. Nebyl si jistý, jestli by bylo strategické dělit se se svým týmem o plán, který se mu pozvolna formoval v hlavě.

„Tak ven s tím, ať nemusíme hádat,“ povzbudil ho Dragan. „Doufám, že jde o něco pikantního. Vůbec se nestyd' nám říkat i detaily...“

„Chci znovu ukrást knihu Maraveových zákonů,“ přerušil ho rychle Jakub, než o tom stačil příliš přemýšlet.

Vallence, Dragan i Tiessa na něj zůstali zírat. Val se vzpamatovala jako první.

„To už tě studium na Univerzitě omrzelo, že se chceš dát vyhodit?“

„Jen do toho, já jsem ani nečekal, že tam vydržíš tak dlouho,“ přidal se Dragan.

„Jakube, to je opravdu hrozně riskantní,“ dodala vážným tónem Tiessa.

Jakub si automaticky založil ruce na prsou v defenzivním gestu.

„Zajímavé je, že minule vám to nevadilo,“ připomněl jim.

„Jenže minule jsme neměli na výběr, jestli si vzpomínáš,“ řekl Dragan.

Val se na něj zkoumavě dívala.

„Proč vlastně tu knihu chceš?“

„Protože tam byla spousta dalších pasáží, které v těch nových verzích nejsou. Vás nezajímá, co se nám dnes tak opatrně tají?“

„Jmenuje se to zapovězené vědění,“ odpověděl mu Dragan. „Chceš se dostat do průšvihů jen proto, že nedokážeš nestrkat nos do věcí, do kterých ti nic není?“

„Není to tak trochu to, co děláme?“ opáčil Jakub.

„Jakube, budou tam věci o Třech, věci, které jsou tabu,“ zavrtěla hlavou Val a pak se najednou zarazila. „A to je přesně to, co hledáš, mám pravdu? Pořád tě nepustilo to pátrání po původu Tří?“

Jakub pokrčil rameny. Nechápal, proč oni nechtěli vědět víc. Tři ovlivňovali celou Revonu po staletí. Ovlivňovali jejich vlastní životy. Boje mezi Marion a Charlesem jeho samotného připravily o rodinu. Jak to, že ostatní nechtěli znát pravdu o jejich původu?

Tehdy to nakonec zamluvili, ale Jakub od své ambice neupustil. Kdo byli Tři? A jaký byl jejich vztah ke Čtyřem dětem bohů, které po zničení původního světa vybudovaly svět nový? Tyto otázky mu nedávaly spát. Měl spousty teorií, ale nechtěl si věci domýšlet. Chtěl vědět, toužil znát. A tak nakonec přes veškerá varování i svůj vlastní

strach z odhalení opět do univerzitní knihovny pozdě v noci zašel a knihu tajně odnesl z jejího výstavního místa. Stejně jako minule ji nahradil, aby její absence nebyla na první pohled znát. Tentokrát byl ale chytřejší. Vyrobil desky, které vypadaly přesně jako ty na původní Maraveově knize zákonů, a nalepil je na jednu z dostupných nových verzí. Jedině pokud by tedy někdo svazek vyjmul z proskleného stojanu a otevřel, vyšlo by najevo, že se nejedná o původní knihu. Doufal, že k tomu nedojde.

Kořist si hned odnesl do Vallencina bytu. Nejdřív se pokusil text ofotit, ale z kopírky mu vylezly jen prázdné listy s vodoznakem květu nad Bránou. Nezbylo mu tedy, než celou knihu projít stránku po stránce a vyhledat odlišnosti. Tento proces ztěžoval jednak fakt, že šlo o bichli o stovkách stránek, ale i skutečnost, že byla psaná měsíční abecedou, kterou Jakub zdaleka neovládal tak dobře jako klíčnické runy. Byl ale odhodlaný všechny odlišnosti najít a nakonec mít k dispozici celý text původní verze.

A proto i toho večera, přestože byl utahaný jako kotě a ze všeho nejradši by si vlezl do postele a spal, vytáhl aktuální výtisk, svoje poznámky, otevřel původní knihu na místě, kde minule skončil, a pustil se do porovnávání textů.

6. KAPITOLA – STARÉ ZAHRADY

„Až Soren vyzve zástupce lesních kmenů k jednání o celorevonských zákonech, tak se teprve ukáže, jak moc ho lesní kmeny respektují,“ řekl Arrgis a dolil si víno do zlatého poháru.

On, Garian, Cargis a Aggson seděli na zemi ve velkém kamenném altánu starých zahrad Charlesova paláce. Ve sníženém ohništi v samém středu hořel oheň, přestože okolní vzduch byl i po západu slunce stále ještě teplý.

Garian si dal s odpovědí načas. Nejprve posunul jednu ze svých figurek na velkém hracím poli tvaru kříže, kolem něhož seděli.

„Pro Sorena to bude zkouška ohněm, o tom není pochyb,“ přikývl nakonec. „Ale pokud by se měl vždycky pohybovat jen po bezpečné půdě, nikdy by v Revoně nic nezměnil.“

„Náčelníci kmenů se svých zákonů nikdy nevzdají,“ podotkl s jistotou Aggson, který napůl seděl a napůl ležel opřený o velký prošíváný polštář a hře již nevěnoval žádnou pozornost. Vlastně ji přestal sledovat záhy poté, co ho Garian s cílenou precizností zbavil posledních figurek. Místo toho teď pozoroval tak, jako kobra pozoruje myš, tanečnice ladně se pohybující v prostoru kolem ohniště. Živá hudba, která hrála na opačné straně altánu, byla stále dobře slyšet i přes rozhovory a smích všech ostatních mužů a žen,

kteří se společného večera v zahradách účastnili, ale současně nebyla tak hlasitá, aby rušila v konverzaci a bylo třeba ji překřikovat.

„Soren si na tomhle kroku vyláme zuby,“ dodal Aggson.

„Ne nezbytně,“ připustil Arrgis.

Cargis, který ze hry vypadl jako první a pak většinu času jen mlčel a naslouchal rozhovoru tří nejvyšších generálů Charlesovy armády, nyní poznamenal: „Camachinského trhu se taky nezalekl. A všichni říkali, že to sice zní hezky, ale v praxi to bude politická sebevražda. Není tajemstvím, že král Danael není jediným vlivným člověkem, který si na něm tajně mastí kapsy.“

„Pokud vím, camachinský trh ještě stále vesele funguje dál,“ řekl Aggson nevzrušeně a zakousl se do jablka, které si už před chvílí vzal z dlouhého nízkého stolu za sebou. Stejně stoly stály v altánu čtyři a všechny byly plně obložené mísami s masy, zeleninou a ovocem a džbány s bylinkovými a ovocnými vodami a vínem. Většina lidí v altánu seděla právě kolem stolů, někteří ale postávali po jeho obvodu a povídali si s pohledy upřenými do nočních zahrad, jiní se shlukli do kroužků ke kartám nebo deskovým hrám podobně jako Garian a jeho společníci. Nad hlavami všech přítomných se vznášely světelné koule a zahalovaly altán do levandulové a okrové záře.

Arrgis posunul po poli svou figurku, zatímco Aggson mluvil, ale Garian jeho tah vnímal jen okrajově. V tu chvíli už mu totiž došla trpělivost s Aggsonovým přístupem. Podíval se mu přímo do očí a ostrým hlasem řekl: „Podobné komentáře na adresu nejvyššího krále si odpuště – přede mnou i před kýmkoliv jiným. Nebo snad zapomináš, že Soren v mnoha smyslech vzešel z našich řad? Má naši

loajalitu a naši podporu. A ty se podle toho coby vlkodlak a třetí generál budeš chovat.“ Potom o něco smířlivěji dodal k ostatním: „Zlikvidovat camachinský trh není něco, čeho lze docílit přes noc. Já věřím, že Soren ví, co dělá.“

Potom se znovu podíval na Aggsona. Aggson mu hleděl vstříc s lehkým úsměvem, ale čelisti pevně sevřenou, a uběhlo několik dlouhých sekund, než spustil pohled k zemi a lehce sklopil hlavu na důkaz podřízenosti. Garian z něj ještě chvíli nespouštěl oči, ale Aggson se otočil na tanečnice a dál už si svých společníků nevšímal.

„Charles jednání nejvyššího krále podporuje,“ řekl Arrgis jakoby nic. „To by mělo být dostatečným signálem i pro ostatní lesní kmeny. Revona se musí posunout kupředu. Nemůžeme opakovat stále stejné chyby. My všichni se musíme naučit přerůst své vlastní ego a udělat, co je správné.“

Garian mu věnoval lehký úsměv. Věděl, že Arrgis si stejně jako on sám byl velmi dobře vědom mnoha naslouchajících uší, které se k nim tajně obrátily, aby se staly nezvanými hosty jejich rozhovoru. Arrgis na rozdíl od Aggsona velmi dobře chápal, jak důležité bylo, aby generálové šli příkladem, a hlásali jediné takové názory, jaké byly v souladu se strategií jejich vůdce. On sám v tomto směru dostal svou lekci. A s odstupem času musel uznat, že jeho otec měl pravdu. Ne že by s ním dnes ve všem souhlasil. Ale naučil se oddělovat své názory jako Gariana Lovella od názorů Charlesova syna a prvního generála. Pokud se od sebe lišily, nechával si ty první zásadně pro sebe a sdílel je jenom v soukromí s Vallence nebo s Arrgisem. Dokonce ani před Cargisem, svým pobočníkem, nemluvil otevřeně, a v to v něj měl

plnou důvěru. Ale nechtěl mu plést hlavu pochybnostmi. Vojáci potřebovali mít jasno, aby armáda dobře fungovala. A potřebovali vědět, že bojují na té správné straně.

Aggson byl k Charlesovi loajální až za hrob (rozhodně za hrob svých nepřátel, ale pravděpodobně i svých přátel a dost možná rovněž za ten svůj), ale také byl elitář a nezřídka mu dělalo problémy skrývat, že kohokoliv, kdo nebyl vlkodlakem, považoval za podřadnou rasu. Zejména pak pokud šlo o lidi. A Soren sice vyrostl jako jeden z nich, ale svým původem byl obyčejný člověk. Ano, byl synem Owena, prvního nejvyššího krále sjednocené Revony, ale to v Aggsonových očích znamenalo málo. Charles, přestože oficiálně byl jen vůdcem vlkodlaků z Lykeony, byl prakticky vůdcem všech vlkodlaků a ochráncem všech lesních kmenů, a především – byl Druhým ze Tří a jeho moc dalece převyšovala moc jakéhokoliv jiného revonského panovníka, snad s výjimkou jeho sester, a i to bylo v této době diskutabilní. Charles byl pro Aggsona jedinou skutečnou autoritou v Revoně.

Garian vrátil svou pozornost k hracímu poli a zpětně si přehrál Arrgisův poslední tah. Strategická hra, kterou zahájili před několika dny, se jmenovala Čtyři armády, a jejím smyslem bylo s vojskem figurek různého druhu definitivně obsadit pevnost umístěnou v samém středu hracího pole tvaru kříže. Hry se mohli účastnit až čtyři hráči a vyžadovala vysokou míru soustředění, trpělivosti a strategického myšlení. Arrgis byl nejlepším hráčem v Lykeoně a Garian už několik let usiloval o jeho svržení. Přestože už mu ale dokázal pěkně zatopit, zatím svého mentora a přítele nikdy neporazil.

Charles hraní Čtyř armád u svých vojáků hojně podporoval, a tak se staly jedním z nejpobulárnějších způsobů, jak si krátit čas nejen při neformálních společenských událostech jako byla tato. Většina lidí si zvolila jenom jednoho protivníka, pouze ti nejpokročilejší si troufli na plně obsazené pole a tři protihráče najednou. Garian pociťoval značné zadostiučinění, když viděl Cargise hrát. Věděl, že jeho pobočník se hodně naučil pozorování, a Garianův agresivní styl byl v Cargisových taktikách snadno rozpoznatelný. Cargis byl ostatně jediným vojákem, který dokázal při hře udržet krok s generály. A přestože zatím zpravidla vypadal jako první, jeho výkon byl slušný a stále se zlepšoval. To bylo jen dalším z mnoha důvodů, proč Garian doporučil Cargise svému otci pro generálský post, až se někdy v budoucnu uvolní místo. Na jednu stranu ho mrzelo, že tím přijde o velmi spolehlivého a až neuvěřitelně loajálního muže, který byl celé roky jeho pravou rukou, ale měl dojem, že držet si někoho s Cargisovým potenciálem pro sebe by bylo sobecké. A on jako první generál a syn svého otce musel myslet na dobro všech. Cargis zatím nevěděl, že se dostal do plánu následnictví. Garian měl obavy, že Cargisova silná vazba k jeho osobě by mohla být příčinou námitek. Ale navíc nebylo kam spěchat. Generálské posty se nevolňovaly zrovna každý rok a Cargis nemusel vědět, že je jeho výcviku věnována větší pozornost, než výcviku ostatních vojáků v generálském výběru.

Skupina sedící u stolu s jídlem za Aggsonem zjevně mluvila o něčem velmi zábavném, protože právě ve chvíli, kdy se Garian rozhodl k tahu, vybuchl celý stůl hlasitým smíchem. Garian jejich směrem střelil pohledem, ale jeho pozornost upoutal výraz

v Aggsonově tváři. Třetí generál se díval kamsi k paláci a jeho oči zářily zvláštní kombinací hlubokého nepřátelství a sžíravé touhy. Garian se automaticky otočil stejným směrem a pevně sevřel čelisti, aby ovládl silný plamen zlosti, který okamžitě zachvátil jeho vnitřnosti. Vallence kráčela k altánu měkkým, kočičím krokem. Na sobě měla dvoudílné levandulové šaty složené z krátkého topu se zavazováním za krkem a dlouhé bokové sukně se čtyřmi rozparky, které jí vepředu sahaly až do půlky stehen. Vlasy měla z většiny vyčesané nahoru a zapletené do složitého drdolu, jen pár pramenů jí spadalo po straně na rameno. Na nártách bosých nohou měla háčkované ozdoby z korálků tmavě modré barvy stejně jako ty, co obepínaly v několika kruzích její zápěstí.

Garian ovládl silnou potřebu fyzicky připomenout Aggsonovi, že Vallence byla jeho a on neměl právo se na ni ani podívat, natož myslet na věci, na které nepochybně myslel. Zhluboka se nadechl a ovládl tu majetnickou žárlivost, která se ho zmocňovala, kdykoliv si všiml, že se na Val dívá jakýkoliv jiný muž. Jeho racionální mysl si dobře uvědomovala nesmyslnost takových reakcí. Val byla kočka, a navíc krásná žena. Samozřejmě, že přitahovala pozornost mužů. Dávat najevo žárlivost by jen znamenalo přiznat svou vlastní nejistotu. A to odmítal připustit.

Vallence zatím došla k jejich skupince a zastavila se vedle hracího pole mezi ním a Arrgisem. Její plynulý pohyb rozvířil letní vzduch a Garian automaticky zhluboka nasál vůni jejího těla a ucítil, jak mu na krku naskočila husí kůže. Jen okrajově vnímal, že se Val pozdravila s ostatními. Jeho mysl jako by přepnula do jakéhosi omezeného

vegetativního módu. Cítil, jak mu v žilách pulsuje krev silněji než předtím, a najednou si plně uvědomil to, co během posledních dnů s velkým úsilím potlačoval. Tolik mu chyběla. Až příliš. A znovu, jako už mnohokrát za poslední měsíce, pocítil záchvěv paniky při uvědomění, jak moc na ni byl odkázaný. Ne že by jí nevěřil. Vallence věřil stejně jako sám sobě a v určitém smyslu i víc. Ale už jenom skutečnost, že cosi vně jeho samého nad ním mělo takovou moc... cítil se slabý, zranitelný... a to mu nahánělo strach a probouzelo ten jeho všudypřítomný hněv.

Val se zasmála čemusi, co Arrgis řekl, a zvuk jejího smíchu vytrhl Gariana z jeho momentálního transu. Uvědomil si, že vypadala velmi odpočínutě a uvolněně, a to ho těšilo. Vřelé pocity převládly nad strachem a zlostí a on jí s úsměvem nabídl ruku, aby si k němu sedla.

„Doufám, že jsem o nic nepřišla,“ nadhodila sametovým hlasem, když se vedle něj měkce uvelebila a upravila si sukni. Garian vzal její tvář do dlaně a palcem jí přejel po lícni kosti. Její žlutozelené kočičí oči byly plné lehkomyšlného humoru, ale Garian už dávno uměl vyčíst, co se skrývalo za tím provokativním povrchem. A viděl tam lásku a oddanost takové intenzity, že by se zrovna tak mohl dívat do zrcadla. Jak mu mohlo vadit, že měla v rukou celý jeho život? Bezmezně jí věřil. Ale ještě něco viděl v jejích očích – a to něco také zrcadlilo jeho vlastní pocity. Touhu.

Přerušil jejich oční kontakt, než se mohl stát ještě intenzivnějším, a natáhl se pro čistý pohár, aby jí nalil víno.

„O nic podstatného,“ pousmál se. „Máš hlad?“

„Jako vlk,“ odpověděla Val, vzala si od něj pohár a s chutí se napila.

V té chvíli vstal Aggson.

„Omluvte mě,“ řekl a věnoval Vallence strohou poklonu. „Má paní.“

Val mu odpověděla chladným úsměvem a otočila se k hracímu poli.

„Hm, vidím, že síly jsou poměrně vyrovnané,“ poznamenala.

„Zatím,“ odpověděl Arrgis pobaveně. „Budeme pokračovat ve hře, nebo to necháme na zítřek?“ zeptal se Gariana s významným pohledem.

Garian nevzrušeně pokrčil rameny.

„Pokud jsi unavený, můžeme pokračovat zítra.“

Arrgis se tiše zasmál.

„Jen jsem si říkal, že bys třeba nechtěl, aby byla tvoje žena svědkem tvé porážky.“

„Ještě pár tahů a pohrším tě zaživa,“ pousmál se Garian.

Arrgis se otočil na Cargise.

„Jeho sebevědomí je obdivuhodné,“ podotkl a potom se zadíval na Vallence. „Jsem rád, že jsi přišla. Tvoje přítomnost uspíší Garianovu porážku.“

Val věděla, že Arrgis jenom žertoval. Vojáci se takto neustále pošuchovali a provokovali. Ale Arrgisova poslední věta se dotkla nějakého citlivého místa a podle toho, jak Garian vedle ní strnul, nejen jejího.

„Přestaň plkat a soustřed' se na hru,“ zavrčel Lovell.

Val se rozhodla raději nenarušovat Garianovo soustředění, a proto mlčela. Zaměřila se na podrobnější analýzu hracího pole. Z rozmístění

i počtu figurek bylo jasně vidět, že Garianova taktika byla agresivnější, zatímco Arrgis postupoval zdrženlivěji, ale s větší jistotou. Dlouho pozorovala, jak si oba generálové vyměňují několik dalších tahů. Ani Cargis nemluvil a jen sledoval mistry při práci. Val si ale brzy všimla, že Garian začal dělat chyby. Arrgis využíval jeho roztěkanosti a lákal ho do pastí. Val se kousla do rtu, aby se donutila dodržet své rozhodnutí hru nijak nekomentovat. Navíc kdyby Gariana na past upozornila ona, porušila by tím pravidla a on by stejně prohrál. Mohla se tedy jen v duchu modlit, aby Gari Arrgisovu strategii prohlédl, než bude příliš pozdě. Lovell ale najednou udělal tah, který ji překvapil, a ona pochopila, že o Arrgisových úmyslech věděl. Druhého generála zjevně Garianův tah také vyvedl z míry, protože se na okamžik zamračil a zvedl k příteli pohled. Lovellovi proklouzl na tvář potlačený úsměv, ale Arrgis se v odpověď usmál ještě víc.

„Tohle by bývalo dobře fungovalo, kdyby sis lépe kryl záda,“ řekl a pohnul jednou z figurek, které stály téměř na samém okraji hracího pole, a doteď se zdálo, že je tam přesouval jen proto, aby si uvolnil prostor pro pohyb před pevností.

Garian rychlým pohledem zhodnotil situaci a pak s nahořklým úsměvem sám pro sebe zavrtěl hlavou.

„Lenardova smyčka,“ poznamenal uznale.

„Chceš ještě pokračovat?“

„Preferuji rychlou smrt před pomalou,“ odpověděl Garian a postavil Arrgisovu vlajku na pole označující pevnost.

„Překvapuje mě, že ti to nedošlo dřív,“ nadhodil druhý generál. „Ale musím uznat, že jinak jsi to měl dobře rozehrané.“

„Ne dost dobře.“

„V každém případě si budu muset dávat větší pozor. Předstírat, že se necháváš nalákat do mé pasti, a přitom takhle nenápadně chystat útok... pohyboval ses přesně správnou rychlostí. Ani moc rychle, ani moc pomalu...“

„Nech si tu chválu. Nevšiml jsem si, že jsi celou dobu měl rozehranou strategii na dvou místech. To je začátečnická chyba.“

„Začátečnická chyba by to byla, kdyby byl můj postup očividný,“ namítl Arrgis. „Troufám si tvrdit, že to nebyl.“ Potom se otočil na Vallence a zvedl pohár v přípitku. „V každém případě bych ti měl poděkovat. Tvoje přítomnost mému vítězství bezpochyby napomohla.“

„Jen další důkaz, že my dva bychom nikdy neměli být v bitvě spolu,“ procedil Garian mezi zuby, aniž se na Val podíval.

„Nezačínej,“ zamumlala Vallence. Nechtěla se chytat jejich obvyklého námětu pro hádky před ostatními. Garian neodpověděl.

Cargis, který až doposud mlčel, řekl: „Můžete mi ukázat, jak by hra pokračovala? Pořád nechápu...“ Při pohledu na Garianův výraz ale větu raději nedokončil.

7. KAPITOLA – NOČNÍ VIZE

„Jdu si pro něco k jídlu,“ oznámil jim Garian a vstal. „Mám ti něco přinést?“ zeptal se Vallence stále poměrně odměřeně.

„Ne, půjdu si vybrat sama. Nevím, na co mám chuť,“ odpověděla Val a také vstala. Aby ale Garianovi dala prostor, zamířila k jinému ze stolů. Vzala si čistý dřevěný talíř a začala si nabírat maso a ovoce.

„Už tě nudí to porovnávání pindíků?“ ozvalo se za jejími zády.

Val se překvapeně otočila za Corrininým hlasem. Garianova teta stála přímo za ní v lesklých černých šatech připomínajících noční nebe. Byly střížené podobně jako ty její s tím rozdílem, že měly tenký pruh látky přes břicho a zdůrazňovaly tak Corrininy boky.

Charlesova švagrová se usmála, když viděla její udivený výraz, a kývla směrem k místu, kde teď Arrgis ukazoval Cargisovi, kam by hra dále vedla, kdyby ji Garian nevzdal.

„Vždycky se u toho předvádějí jak malí kluci,“ pokračovala na vysvětlenou. „Když je posloucháš, řekla bys, že každý z nich je pánem světa.“

Val se pousmála a odložila svůj talíř na stůl. Corrin ji jemně vzala za bradu a pootočila její tvář ke světlu.

„Vypadáš velmi svěže. Svěžeji, než má kdokoliv právo vypadat v tomto příšerném počasí,“ dodala s nevrlym výrazem, než se opět usmála.

„Kočky většinou snášejí horko dobře,“ odpověděla Val a po krátké odmlce nadhodila: „Takže Icail.“

Corrin nenadšeně přikývla. „Náš velitel má zjevně pocit, že budu nejvyššímu králi k většímu užitku než jemu.“

Val se Corrin zadívala do očí. Nebylo v nich ani stopy po hořkosti, která se letmo dotkla jejího tónu. Val ale dnes Corrin rozuměla mnohem líp než dřív.

„To je mi líto,“ řekla nakonec.

„Hlavně mě nelituj,“ zavrčela Corrin znechuceně, ale pak její pohled opět změkkl. „Sloužit nejvyššímu králi je nakonec velká pocta.“

Val s povzdechem zavrtěla hlavou, aby jí dala najevo, že před ní se přetvařovat nemusí. Za ty měsíce spolupráce se jejich vztah hodně změnil. Val by ho nenazvala přátelstvím. Ale jakýmsi spojenectvím s hlubším porozuměním. Na důvodech, proč neměla Corrin ráda, se nic nezměnilo. Ale naučila se vidět svět jejíma očima a začala ji chápat natolik, aby věděla, v čem jí může věřit. Corrin byla komplikovaná žena. Její postoje byly protkané směsí loajality, pragmatičnosti a v určité malé míře také citu. To ji dělalo nepředvídatelnou. Val si ji nikdy nepustila úplně k tělu, protože dobře věděla, že Corrin bude jeden den její nejlepší přítelkyní, a druhý ji předhodí vlkům, když to prospěje jejím dlouhodobým plánům. Vždy si proto zachovávala odstup, aby se nenechala případně zmást Corrininými intrikami ve chvíli, kdy se její spojenkyně obrátí proti ní.

Doposud ale k ničemu takovému nedošlo. Jejich spojenectví bylo prozatím oboustranně výhodné. Val si vzpomněla na okamžik před mnoha měsíci, kdy se Corrin rozhodla vyložit karty na stůl a narovinu Val řekla, že potřebuje spojence v Archivu.

„Potřebuju někoho, kdo mi bude předávat klíčové informace,“ řekla jí tehdy. „Mám svoje lidi na mnoha místech v Revoně, ale i přesto mi sem tam nějaká informace může uniknout. Jak víš, jeden z mých hlavních přínosů v Charlesových očích je, že jsem dobře informovaná. Ráda bych si tuto pověst udržela. Což znamená, že potřebuji mít přístup i k informacím, které se zrovna běžně neřeší v revonských hospodách, jestli chápeš, co tím myslím.“

„Archivu také mohou uniknout i důležité věci,“ odpověděla Val vyhýbavě. „Agenti jsou jenom lidi.“

Corrin se na ni podívala se zvláště pobaveným výrazem, který ale vzápětí změnila na velmi věrohodně nevinný úsměv.

„Nevadí. Prostě mi jen slib, že pokud se taková informace naskytne, budeš ji se mnou sdílet.“

Val to krátce zvažila.

„A co mi za to nabídneš?“

„Mám různé znalosti, které se ti mohou hodit, a které jsem ochotná ti předat.“

A svoji část dohody Corrin dodržela. Jedním z nejužitečnějších nástrojů, které od ní Val získala, bylo vytváření iluzí kolem svého štítu pro případ, že ji někdo bude vzdáleně pozorovat svým vnitřním zrakem. Šlo jí samozřejmě o Gariana. Val dobře věděla, že ji bude sledovat, kdykoliv se ona kamkoliv vydá. Obával se o její bezpečí a

dělal to i dřív. Pokud by proti němu použila silnější štít, měla by co vysvětlovat. Vytváření iluzí jí umožnilo jít, kam potřebovala, aniž to Garian zjistil.

Val se pozorností vrátila zpět do přítomnosti, „Kdo ví, jestli se do tvého odjezdu ještě uvidíme, tak ti rovnou popřeju hodně štěstí. Budeš se v jistém smyslu pohybovat po nepřátelském teritoriu.“

„Jsem si toho vědoma,“ přikývla Corrin.

Podaly si ruce.

„Věřím ale, že se v Icailu brzy uvidíme,“ dodala. Pak odešla a nechala Val přemýšlet, jestli Corrin věděla něco, o čem ona neměla ještě ani tušení, nebo to byla jen zdvořilostní fráze.

Garian se vynořil po jejím boku tak nečekaně, že Val na okamžik instinktivně strnula, než si uvědomila, že s Corrin nemluvila o ničem, co by kdokoliv nemohl slyšet. Vzal ji za ruku a jemně přitáhl za sebou k jednomu z velkých čtvercových sloupů. Obešli ho tak, aby stáli ve stínu a částečně odděleni od společnosti ostatních. Tam ji Garian pevně objal. Přitiskl ji k sobě a zabořil nos do jejích vlasů.

„Promiň,“ řekl tiše.

„To nic,“ odpověděla Val a mírně se odtáhla, aby ho pohladila po tváři. Zatímco se dívala do jeho očí, které v tomto světle měly šedozelenou barvu, lehce mu přejela prsty přes tvář a pak přes čelo. Jeho obličej se pod jejím dotekem zbavil napětí. Jemně mu masírovala spánky. Garian uvolněně zavřel oči a Val pocítila slabé bodnutí viny. Věděla, že jen ona mu uměla pomoci zklidnit se po dlouhém, náročném dni, nebo ovládnout nával hněvu, když se začal vymykat jeho kontrole. A i když tohle věděla, přesto ho opustila.

„Neměla jsem odjíždět na tak dlouho,“ povzdychla si konečně.
„Mrzí mě to.“

Garian otevřel oči a zavrtěl hlavou.

„Ne, Val, tohle je můj boj. Nemůžeš mi být neustále v patách jen proto, že mám problémy zvládat sám sebe.“

„Já ale chci, abys věděl, že na to nejsi sám. Jsem tady a vždycky tady budu.“

Garian si opřel své čelo o její.

„Já vím.“ Potom se odtáhl a tiše se zasmál. „Ale neboj, za těch pár dní, co jsi byla pryč, jsem nikoho nezabil, ani jsem nezničil žádné velké budovy.“

„To zní, jako bys zničil nějaké malé budovy,“ namítla pobaveně Val, ale Garian jen s úsměvem zavrtěl hlavou.

„Všechny živé i neživé objekty tvou nepřítomnost přežily.“

„To ráda slyším.“

Garian vzal její hlavu velmi něžně do dlaní a pak ji po krátkém zaváhání políbil. Val přitiskla vší silou své tělo na jeho a on ji ještě silněji tisknul k sobě. Příval vášně, který v tu chvíli pocítila, zcela zatemnil všechno ostatní. Nekonečně dlouhý okamžik nevnímala nic než horké doteky jeho rtů a jazyka, rytmus jeho zkráceného dechu a tlukot jeho srdce.

Byl to on, kdo jejich polibek přerušil. Opět si opřel své čelo o její a chvíli jen stál se zavřenýma očima. Val věděla, že se snažil získat zpět plnou kontrolu. Byl to neustálý válečný stav. Jeho moc jako by vždy čekala na okraji jeho vědomí na příležitost převzít vládu nad jeho myslí. A takové příležitosti se objevovaly vždy při silných návalech

emocí. Vášeň byla v tomto směru jejich velkým nepřítelem. Val už dávno vzdala snahu hledat nové argumenty, proč není třeba, aby Garian se svou touhou bojoval. Věděla, že ve chvílích, kdy podléhal své moci, jednal zcela podle svých instinktů, a to bez ohledu na následky. To bylo to, co ho tak děsilo. Ona si ale často přála, aby to v jejím případě prostě nechal plynout. Viděla ničivou sílu jeho moci a ano, ta jí sama o sobě strach naháněla. Ale ta touha, kterou mezi sebou dusili už tak dlouho, byla jako časovaná bomba. Přižívovala jejich konflikty a podle jejího názoru rozhodně nepomáhala Garianovu sebeovládání. Brzy ale zjistila, že pokud na něj tlačila nebo ho provokovala, bylo to jen horší. Kdykoliv totiž byť jen na okamžik ztratil kontrolu, následovala epizoda, kdy se uzavřel sám do sebe a užíral se vinou. Takže se nakonec rozhodla, že bude zodpovědná a udělá, co bude moct, aby mu to neztěžovala. Ale ovládat svou vlastní touhu pro ni nebylo snadné – tím spíš, že spolu žili. Byli po všech ostatních stránkách jako manželé a v Lykeoně je tak všichni brali.

Nejhorší na tom bylo, že Garianova moc stále rostla. Když ji měl pod kontrolou, dokázal ji velmi efektivně využít ve prospěch svých lidí – v boji byl na úrovni, kterou dalece převyšoval všechny generály, a propast mezi ním a jimi se každý den prohlubovala. Na druhé straně se ale zvyšovaly i jeho léčitelské schopnosti a Val ho v poslední době mnohokrát viděla s lehkostí uzdravovat rány, které i Arrgis dokázal léčit jedině v součinnosti s jiným generálem. Stejně tak rostla síla jeho mysli. Val už musela být extrémně opatrná, aby na svých tajných výjezdech udržela iluze kolem svého štítu tak silné, aby jimi Garianův zrak i při tom letmém soustředění nepronikl.

Když ale svou moc pod kontrolou neměl... Oba věděli, že se to zhoršovalo. A ani jeden z nich se neodvážil otevřít téma, které je oba pájilo – co bude dál? Kde to skončí?

Garianův dech se postupně zpomaloval, zatímco ho Val konejšivě hladila ve vlasech, až konečně otevřel oči a usmál se na ni.

„Měli bychom se vrátit k ostatním,“ řekl a Val přikývla a šla si vyzvednout svůj odložený talíř s večeří.

Vrátili se zpět k místu, kde teď Arrgis s Cargisem řešili jakýsi problém v transformačních postupech. Deskovou hru mezitím kdosi odnesl a na jejím místě stál na stříbrném podnosu džbán s vínem a malá mísa s ovocem. Val s Garianem se posadili právě ve chvíli, kdy utichla hudba, a nadšené hlasy v altánu ohlásily příchod Charlese. Val se opřela o Gariana, který napůl ležel na velkém polštáři, a Garian ji jednou rukou objal. I ostatní v altánu si postupně našli místo k sezení a Val se konečně otevřel pohled na pána vlkodlaků. Ihned pochopila vzrušení, které okolo nich zavládlo. Charles nesl v rukou svou kantelu. Došel na místo, které mu ostatní připravili, a posadil se.

V altánu vše ztichlo a na okamžik nebylo slyšet nic, než praskání ohně a zvuky nočního hmyzu a fontán v zahradách. Charles si opřel kantelu o kolena a dotkl se strun. Jeho prsty se pohybovaly s neuvěřitelnou lehkostí a elegancí a hudba, která z nástroje vycházela, byla krásná a mocná. Sama o sobě ale pouze tvořila doprovod, protože po tom, co zahrál pár úvodních tónů, začal Charles s vyprávěním příběhů.

Val si položila hlavu na Garianovo rameno a on ji políbil do vlasů. Kolem všichni naslouchali. Většina lidí zapomněla na jídlo i pití a jen

se nechala unášet hypnotickou silou příběhů vyprávěných Charlesovým hlasem. A Charles byl skvělý vypravěč. Val ho slyšela už při dvou příležitostech od chvíle, co se nastěhovala zpět do Lykeony, a stejně vždy pocítila ten samý údiv nad plynulostí a hloubkou, s jakou příběhy líčil. Dnes večer oživoval staré legendy a Val mnoho z nich neznala. Nebo znala a dávno zapomněla. Jedna navazovala na druhou a v doprovodu hudby se Charlesova slova měnila ve vize, obrazy, pocity...

Val si neuvědomila, že zavřela oči. Příběhy plynuly a ona je viděla živě, jako by je sama zažila.

Viděla velkou majestátní věž, černou jako uhel, stojící na okraji útesu. Z velkého tunelu v její základně se valila voda – zelená, zakalená a páchnoucí bahnem a rozkladem. Nebe nad věží bylo tmavé jako před silnou bouřkou. A kolem panovalo hrobové ticho. Vše bylo mrtvé. Ani pták neproletěl okolním těžkým a zkaženým vzduchem, ani moucha.

Ve věži byla tma, jen v jednom velkém sálu plály pochodně. Ale jejich světlo vypadalo divně bledé, jakoby zbavené žáru a záře. A v tom sálu seděl na zemi muž. Dlouhé černé vlasy mu spadaly až k zemi, paže měl zdvižené do vzduchu, zachycené v okovech, které mu rozedíraly mrtvolně bledou kůži na zápěstí.

Val nedokázala od muže odtrhnout pohled. Něco jí na něm bylo zvláště povědomé.

Zničehonic zvedl hlavu a závěs černých vlasů se rozhrnul. Oči měl bílé, bez panenek. Jen černé tečky zorniček se pohybovaly sem a tam.

Jeho tvář by mohla být velmi pohledná, ale nebyla. Působila děsivě, plná chladné, temné moci.

A v dalším okamžiku si Val uvědomila, že nevidí jenom ona jeho. On viděl ji. Podíval se přímo na ni a pod intenzitou jeho nelidského pohledu ji zbrotil ledový pot.

Prudce sama sebe z vize vytrhla a posadila se. Kolem ní vládl rozruch a pohyb. Val se zmateně rozhlédla, ale to už ucítila pevné objetí Garianovy paže.

„Val, jsi v pořádku?“ zeptal se ji starostlivě.

Vallence se znovu rozhlédla kolem a když se zorientovala, její zalarmované smysly se pomalu uklidnily. Společenská část večera skončila a všichni se pomalu rozcházeli. Místa kolem nich už zela prázdnotou.

„Musela jsem usnout,“ odpověděla stále trochu roztřeseně.

Garian ji pohladil po vlasech.

„Nechtěl jsem tě ještě budit,“ řekl Garian. „Jsi v pořádku?“ zopakoval. „Vypadáš... vylekaně.“

„Jenom sen,“ zavrtěla Val hlavou.

„Sen, nebo vize?“ zeptal se tichým hlasem.

Val zaváhala.

„Já nevím, co to bylo.“

„Chceš mi to ukázat?“ nabídl jí nejistě.

„Ne, nechci na to už myslet. Pojd'me se radši projít do zahrad. Potřebuju si vyčistit hlavu.“

Garian přikývl, i když bylo vidět, že její odpověď jeho obavy rozhodně nerozptýlila. Vstali a ruku v ruce zamířili pomalým krokem do nitra zahrad.

8. KAPITOLA – NÁSLEDKY

Byly dvě hodiny v noci. Jakub si byl jistý, že touto dobou už by univerzitní knihovna měla být liduprázdná. Měl za sebou další dlouhý den plný práce v kovárně a následného studia se svou skupinou a byl unavený, ale tohle bylo něco, co chtěl mít z krku. Konečně dokončil opis posledních částí textu Maraveovy knihy zákonů, které byly v nových vydáních vynechány. Stále přesně nechápal proč. Byly to texty týkající se různých věcí, včetně Čtyř dětí bohů, ale on na nich neshledal nic závadného. Vlastně mu přišly dost obecné. Spíš jako staré legendy s ponaučením o základních ctnostech. Cítil se dokonce trochu zklamaný. Přál si najít nějaké velké tajemství. Třeba co se stalo se Čtyřmi a jak je nahradili Tři. Ale toho se nedočkal. Přesto si uchovával ještě poslední špetku naděje, že možná, když bude texty podrobněji analyzovat, najde v nich nějaké zakódované vzkazy. Nebylo to nakonec pravidlem u starých knih? Vědění, které nebylo určeno masám, se často skrývalo v symbolech a metaforách. A někdy naopak to, co lidé považovali za symboly a metafory, byly doslovné příběhy toho, co se kdysi událo. Jak se v tom zorientovat? Jak poznat skutečnost? Jakub tušil, že může spoléhat jenom na ten zvláštní pocit v žaludku, který míval při setkání tváří v tvář s velkou, důležitou pravdou.

Tyto myšlenky se mu teď honily hlavou, zatímco procházel tichými chodbami Univerzity. Bylo to lepší než přemýšlet o tom, co by se stalo, kdyby ho někdo chytil, jak vrací zakázanou knihu zpět na místo, odkud se nesměla brát. Jakmile to v duchu otevřel, opět se mu připomněla Vallencina slova: „Už tě studium na Univerzitě omrzelo, že se chceš nechat vyhodit?“

Najednou si nebyl jistý, jestli by případné problémy stály za to.

Opatrně otevřel těžké pozlacené dveře knihovny a nakoukl dovnitř. Všude byla tma. To bylo dobré znamení. Rychle vešel dovnitř a zamířil mezi nekonečné řady regálů. Nad jeho hlavou se postupně rozsvěcely světelné koule, a jak se od nich vzdaloval, opět zhasínaly. Došel k místu, odkud knihu vzal. Otevřel skleněná dvířka, vytáhl k batohu pravý výtisk a vyměnil ho za falešný, který tam při své poslední návštěvě položil. Sotva skleněná dvířka opět zavřel a oddychl si, ozvalo se za jeho zády: „Přiznám se, že jsi mě opět překvapil.“

Jakub se otočil tak rychle, že málem ztratil rovnováhu. A ke svému zděšení hleděl přímo do tváře velmistra Avrica. Velmistrova jindy vždy šibalská, veselá tvář, byla teď nesmírně vážná.

„Byl jsem si jistý, že to podruhé neuděláš.“

Jakub polkl. Vůbec nevěděl, co na to odpovědět. Měl chuť se zavrtat někam hluboko – možná jako červotoč do jednoho z regálů. Bylo jich tu tolik, že by se v nich třeba dokázal ztratit. Možná se místo v orla měl naučit proměňovat v červotoče. Červotoči aspoň nelétali, takže by nevadilo, že měl strach z výšek.

Jeho nesmyslný proud myšlenek přetrhla až další velmistřova slova.

„Pojď se mnou. Musíme si vážně promluvit.“

Jakub v automatickém režimu následoval Avrica chodbami Univerzity do velmistřovy kanceláře. Jejich kroky mu najednou přišly neskutečně hlasité. Snažil se donutit svůj mozek k ukázněnosti. Možná existoval nějaký způsob, jak své jednání obhájit. Ale jeho mozek stávkoval a chaotické, útržkovité myšlenky, které se mu vynořovaly v hlavě, nebyly o nic nápomocnější než nápad měnit se v červotoče.

Na velmistra se neodvažoval ani podívat. Přál si, aby Avric něco řekl. Cesta, která trvala jen pár minut, mohla dost dobře trvat několik dní a Jakub měl pocit, že během ní zestárl o pár set let. Najednou měl zcela jasno v tom, jestli krádež knihy za ten risk stála. Nestála. Vždyť se nic nedozvěděl. Tolik práce, tolik riskování a k čemu? Následky, kterým teď měl nepochybně čelit, rozhodně neodpovídaly tomu, co svým jednáním získal. Měl poslechnout ostatní. Měli pravdu. Val, Dragan, Tiessa... Proč to nenechal být? Proč se na celé Čtyři nevykašlal? Měl zlost sám na sebe.

Vešli do Avrikovy pracovny. Nepříliš velká místnost se stěnami obloženými tmavým dřevem voněla starými knihami a čímisi, co Jakubovi připomínalo verbenu. Dva velké regály byly plné knih od podlahy pokryté naleštěnými parketami až po vysoký strop. Velmistř se posadil za velký pracovní stůl s pracovní deskou vykládanou malachitem. Velké křeslo pod jeho váhou tiše zasténalo. Potom mlčky pokynul Jakubovi, aby si sedl do židle, která se zčistajasna objevila na

opačné straně stolu. Jakub si sednul a poprvé se odvážil pohlédnout velmistroy do tváře.

Avric na něj jen hleděl a Jakuba až po chvíli napadlo, že možná očekává nějakou formu omluvy. Ale jakou? Mohla nějaká omluva napravit, co udělal?

Jakub si nejistě odkašlal a nadechl se. Velmistr ale promluvil první. „Za to, cos udělal, by byl kdokoliv jiný vyloučen.“

Jeho věta vzala Jakubovi vítr z plachet, ale současně v něm zažehla jiskřičku naděje. Kdokoliv jiný? Opravdu řekl kdokoliv jiný? Velmistr se opět odmlčel. Chvíli se na Jakuba jen díval a lehce bubnoval prsty na desku svého stolu. Jakub měl intenzivní pocit, že Avric přemýšlel, co s ním.

„Zklamal jsi mě,“ řekl nakonec Avric. „Doufal jsem, že tu budeš mít velkou budoucnost a jednoho dne nám tvoje moc a moudrost pomohou chránit vědění, které spočívá v útrokách této budovy již tisíce let. Věřil jsem ti a věřil jsem v tebe. Když jsi odnesl knihu poprvé, byl jsem ochotný přimhouřit oči. Hledal jsem způsob, jak tvé jednání omluvit, abych neztratil tak úžasný talent, jako je ten tvůj. Ale teď vidím, že svým tichým souhlasem jsem tě jen podpořil v tom, abys dál pokračoval v porušování našich pravidel. Máš něco, co bys chtěl říct na svou obhajobu?“

Jakub musel polknout, aby se zbavil knedlíku, který mu najednou vězel v krku.

„Jen to, že jsem nejednal ve zlém úmyslu. Hledal jsem vědění...“

„Vědění, o němž jsi věděl, že je zapovězené,“ připomněl mu velmistr temně.

„Vím, že je zapovězené,“ uznal Jakub. „Ale nevím proč. Chtěl jsem jen porozumět...“

Velmistr udělal pohrdavý zvuk.

„Porozumět. Nejsi zdaleka připravený porozumět. Tvoje neschopnost ovládnout vlastní zvědavost je toho jen důkazem. Vědění je jako meč - má dvě hrany. Na velké vědění musíš být připraven. Musíš mít disciplínu!“

Jakub byl překvapený tím, do jakého afektu se velmistr dostal. Nikdy ho neviděl ani ve špatné náladě, natož rozčileného. Současně si ale uvědomoval, že má možnost dostat se o něco blíž k těm odpovědím, které ho v noci budily ve spaní. A touha po nich mu opět rozpálila krev v žilách. Už je nepovažoval za nepodstatné jako před chvílkou. Chtěl znát pravdu. Potřeboval znát pravdu!

„Já jsem přece nechtěl to vědění nijak zneužít,“ namítl s větší silou.

„A napadlo tě vůbec, že by to vědění mohlo zneužít tebe?“

Ta otázka Jakuba zaskočila. Zůstal na velmistra hledět.

„Nevím, jak to myslíš,“ řekl pomalu. „Chtěl jsem jen porozumět původu Tří a jejich vztahu ke Čtyřem dětem bohů.“

Jen to vyslovil, srdce se mu rozbušilo vzrušením. Avric to určitě věděl. Avric určitě měl ty odpovědi, které on sám hledal.

Velmistr se zhluboka nadechl a pevně sevřel čelisti. Zatímco na Jakuba hleděl pronikavým pohledem, zjevně usilovně přemýšlel.

„Nikdy jsi neuvažoval nad tím, proč jsou témata kolem původu Tří označovaná za zapovězené vědění?“

„Uvažoval,“ odpověděl Jakub. Samozřejmě, že uvažoval. Copak mu to před chvílí sám neřekl?

„A k čemu jsi dospěl?“ zeptal se ho velmistr téměř ironickým tónem.

Jakub zaváhal a pak se rozhodl, že pokud chce od velmistra slyšet pravdu, možná bude nejlepší mu nabídnout stejnou minci.

„Že se tím chrání,“ řekl rozhodně.

Velmistr se stroze pousmál.

„A napadlo tě, že tím možná chrání také nás?“

Jakub frustrovaně zavrtěl hlavou. Nechápal, co tím velmistr myslel, a přál si, aby místo náznaků mluvil otevřeně.

Velmistr si jeho rozpoložení zjevně všiml, protože si najednou povzdychl a jeho hněv jako by vyprchal.

„Jakube,“ začal smířlivějším tónem, „mít někoho, jako jsi ty, mezi mými studenty, je velmi těžké. Tvůj potenciál i tvoje současná úroveň výrazně převyšují všechny v tvé studijní skupině. Víš, že jsme o tom mluvili už mnohokrát. Nabízel jsem ti přestup o několik tříd výš. Odmítl jsi. A potom hledáš vědění, které ti nepřísluší hledat. Chápu, že někdo jako ty chce víc. Vědět víc, dokázat víc. Ale ty chápej, že mezi námi a Třemi existuje velmi křehké příměří. Pokud by Tři pojali podezření, že nejsme schopni ohlídat znalosti o jejich původu a dalších zapovězených tématech, postarají se o to, aby tato Univerzita lehla popelem, a věř mi, že jim v tom nikdo a nic nezabrání. V tu chvíli budou Tři jednat jako jeden. A mezi námi – nikdo z nás velmistrů by jim to nezalíval.“

Jakub byl čím dál zmatenější.

„Proč byste jim to neměli zalívat?“

Avric sklonil hlavu.

„Protože by tím dost možná prokazovali službu nám všem. Bez Ilyaniny pomoci jsme všichni vydáni napospas neznámým následkům rozhodnutí a činů, které nevidíme a neumíme kontrolovat.“

„Říkáš, že některé vědění je tak nebezpečné, že je lepší ho zničit, než aby se dostalo k nepovolaným osobám?“

Velmistr mu věnoval významný pohled.

„Ale proč?“

Nemohl si pomoc. Uvědomoval si naléhavost svého tónu, ale nedokázal se ovládnout. Cítil, že pravda byla tak blízko. Jako by stačilo natáhnout ruku k velmistrovi, aby se jí mohl dotknout.

Velmistr na něj ale hleděl s chladným výrazem. Jako by urgentnost v Jakobově tónu byla jen dalším důkazem, že...

„Moje zvědavost představuje pro Univerzitu existenční riziko,“ uvědomil si Jakub najednou.

„To je velmi přesné shrnutí situace,“ přikývl Avric stroze. „Pouze velmistři znají všechna mystéria ukrytá v naší Univerzitě.“

Poslední věta Jakuba překvapila. Zdánlivě nijak přímo nesouvisela s tím, o čem právě diskutovali. Pokud...

Podíval se velmistrovi přímo do očí a setkal se s velmi intenzivním pohledem – jako by mu chtěl Avric říct víc, než co formuloval slovy. Uběhlo jen pár vteřin, než Jakub pochopil, jaké logické východisko mu velmistr nabízel, a srdce se mu rozbušilo vzrušením. Opravdu mu rozuměl správně?

„Nabízíš mi možnost stát se velmistrem?“

Jen co to vyslovil nahlas, přišlo mu to jako naprosto směšné nedorozumění. To nemohlo být to, co Avric myslel. On a velmistr? Tak za tři sta let a to ještě možná.

„Mým asistentem pro začátek,“ opravil ho Avric důrazně. „Mistrem později. Věřím, že z tebe bude dobrý učitel. Máš trpělivost s lidmi a umíš jim dodat motivaci, když to potřebují. A jednoho dne, až mě začne váha mého úřadu příliš vyčerpávat, pak – budeš-li připravený – velmistrem.“

Když Jakub o několik minut později Avrikovu pracovnu opouštěl, stále nemohl uvěřit velmistrově nabídce, ale ani své odpovědi.

„Musím si to promyslet.“

To jako vážně? Co si na tom chtěl promýšlet?

Nerozuměl sám sobě. Tohle přece chtěl. Sice doteď nevěděl, že to chtěl, ale byla to pravda. Být mistrem, moci pomáhat ostatním objevovat Maraveovo učení. A časem se stát velmistrem – strážcem učení samotného a znalcem jeho nejhlubších tajemství. To by jeho životu dalo dlouhodobě hluboký smysl. A určitě to bylo něco, co by ho bavilo dělat každý den. Tak proč po Avrikově nabídce hned neskočil jako hladový pes po kosti?

Vůbec mu to nedávalo smysl.

Přemýšlel i o dalších věcech, které mu velmistr řekl. Opravdu byli Tři ochotni zajít tak daleko pro ochranu zapovězeného vědění? A co myslel Avric tím, že by tak chránili je všechny? Jak mohlo vědění o původu Tří ohrozit lidi?

Vzpomněl si také na zmínku o Ilyaně. Věděl, že Val nebyla ochotná dál rozvíjet své schopnosti. Nechtěla se stát plnohodnotným

Okem osudu. Jakub měl dojem, že se bála té zodpovědnosti a závazku vůči celému světu, který to s sebou neslo. Už to, že to musela být právě ona, kdo rozhodl o nejvyšším králi, bylo stále citlivým tématem, kterému se celý tým většinou radši obloukem vyhnul. Jakub věděl, že Val měla stále strach, že pokud se Soren jako nejvyšší král neosvědčí, bude to její vina. Proto mu i teď pomáhala – dokonce za Garianovými zády. A každý další osud, za nějž by jako Oko přebírala odpovědnost, znamenal další váhu, kterou by nesla na svých ramenou. Nedivil se jí, že se touto cestou nechtěla pouštět. Kdo by chtěl? A tím spíš, že ona si ten dar vidět proud času nevybrala. Byl jí darován a ona ho nemohla vrátit. Nebylo to fér.

Když opět jako předchozí noci mířil k východní bráně, napadlo ho jako už několikrát předtím, že při první příležitosti musí přijít na to, jak si vytvořit prostor s Bránou v Dominikově domě. Bylo by velmi pohodlné nemuset vždy chodit až za hranice města. Calethon samozřejmě, stejně jako všechna ostatní významná města, měl v rámci svých ochranných opatření i zablokované otevírání Brány kdekoliv mimo míst k tomu určených, a do těch musel mít člověk individuálně povolený přístup.

Mohl jít samozřejmě přespat k Dominikovi, ale tomu řekl, že se uvidí až ráno, a objevit se najednou v ložnici ve tři hodiny v noci by nejspíš mělo dva nepříjemné dopady. Za prvé by se Dominik mohl leknout a useknout mu hlavu dřív, než by Jakub stačil cokoli říct, a za druhé, pokud by Jakub příchod do domu přežil, zcela jistě by se nevyhnul otázkám na téma, co dělal ve městě tak pozdě a proč o tom Dominikovi neřekl už předtím. A Jakub se otci nehodlal svěřovat

s tím, že ukradl z Univerzity knihu a málem byl vyloučen. Dominik byl na takovéto věci přecitlivělý – zejména pokud se nějak dotýkaly Tří.

Jakub doufal, že po takové době už by Dominik mohl hodit minulost za hlavu a přestat Tří tolik řešit. Od chvíle, co naposledy odmítl Marioninu nabídku v Gabrielově domě, už se svou bývalou paní nebyl v kontaktu, a mohl si tedy budovat svůj nový život. Jenže Dominik se za poslední rok posunul asi tak o mravenčí krok. Většinu svých dnů stále trávil v kovárně, kde mu Jakub začal kvůli velkému objemu zakázek pomáhat (ne že by už sám sebe mohl nazývat kovářem, ale zlepšoval se), a když mu náhodnou zbyl nějaký volný čas, staral se o svůj malý domek nebo se toulal na koni v lesích kolem Calethonu. Hostinská odnaproti by měla dostat medaili za vytrvalost, protože i když se její vztah s Dominikem nehnul z místa (a to z toho startovního), nevzdávala se a stále oplývala optimismem. Možná měla dojem, že Dominik je jen hodně nesmělý – zatímco on byl ve skutečnosti zamrzlý v minulosti, na kterou sice nadával, ale současně se z ní odmítal hnout.

Jakub byl tak unavený, že zbytek cesty mu nějak splýval se sny, které se mu zdály posledních pár hodin noci, jež mohl konečně strávit v posteli spánkem. Později si ani přesně nevybavoval, jak na něj reagovaly strážce u brány, když tentokrát město opouštěl ještě později než jindy, ani jak se dostal do postele, a jestli si před tím vyčistil zuby.

9. KAPITOLA – RANNÍ SLUŽBA

Lykeonské ulice byly opuštěné a po zemi se líně převalovala mlha. Do východu slunce zbývala necelá hodina. Ina se probudila ve stejný čas jako každé ráno, aby ještě před snídaní splnila své povinnosti v paláci. Tiše se oblékla a odešla z domu svého otce, aniž kohokoliv probudila. Venkovní vzduch byl chladný. Ina si přitáhla svůj plášť těsněji kolem ramen a lehce se otřásla ve slabém závanu větru. Stráže, které stály u malé branky, jí do paláce vcházelo především služebnictvo, jí téměř nevěnovaly pozornost, když kolem nich procházela. Dveře do palácové kuchyně si musela odemknout, ale nic jiného ani nečekala. Každé ráno přicházela jako první. Dlouhá tmavá místnost byla dokonale uklizená a tichá jako hrobka. Ina došla k velkému regálu se stříbrnými džbány a poháry a vzala po jednom od každého. Se džbánem a pohárem v ruce pak vyšla na malý dvorek za kuchyní, kde z kašny ve stěně tekla pramenitá voda. Nechala džbán naplnit do tří čtvrtin a pokračovala ve své cestě do nitra paláce. Venku začínali zpívat ptáci a ohlašovat tak blížící se východ slunce. Ina přidala do kroku. Garian se bude každou chvíli probouzet.

Zatímco pospíchala dlouhými chodbami Charlesova paláce, srdce jí bušilo pod čerstvou dávkou adrenalinu. Jeden by řekl, že po takové době, co vodu každé ráno Garianovi nosila, už si na to riziko mohla

zvyknout, ale ne. Pokaždé bojovala se stejným strachem jako poprvé. V ohybu točitého schodiště, kde byla nejmenší šance, že ji někdo zahlédne, se zastavila. Postavila džbán a pohár na jeden ze schodů a na okamžik se zaposlouchala, aby se ujistila, že nikde neslyší přibližující se kroky. Potom z hluboké kapsy na své sukni vytáhla tmavou lahvičku, snížila se do dřepu, odzátkovala ji a velmi opatrně do džbánu nakapala přesně pět kapek bezbarvé tekutiny. Potom lahvičku opět schovala, zvedla džbán s pohárem a pokračovala dál, vzhůru do nejvyššího patra paláce, kde měl Garian společně s Vallence své pokoje.

Když vešla do vstupního pokoje, nejprve se jako vždy ujistila, že dveře do ložnice byly stále ještě zavřené. Z nějakého důvodu měla větší strach, že ji tu najde Vallence, než že ji najde sám Garian. Ne že by tam neměla co dělat. Tuto službu si už před několika měsíci vyměnila s jinou služebnou, která si neustále stěžovala na to, jak brzo musí vstávat. Ina se bezelstně nabídla, že ji z jejího trápení vysvobodí, když ona od ní naopak převezme aktivity, které nebavily ji. To děvče vděčně souhlasilo a zbavilo tak Inu povinnosti umývat nádobí po večeři. Ale co především – dala Ině přístup ke Garianově vodě. Vodě, kterou pil každé ráno po tom, co dokončil svá energetická cvičení. A Simonovy instrukce byly v tomto směru velmi jasné. Ina nesměla riskovat, že by nápoj obsahující kapky vypil někdo jiný, a navíc byly kapky nejúčinnější, pokud se užívaly nalačno. Samozřejmě, vždy tu bylo určité riziko, že se vody napije i Vallence, ale Ina si přesně zjistila, kolik vody Garian po cvičení pil, a také věděla, že Val vstávala o dost

později – v době, kdy při správném odhadu, nezbyde ve džbánu už nic.

Po špičkách přeběhla vstupní pokoj a otevřela dokořán dveře na terasu, které noční služba z nějakého důvodu přivřela. Venku na kamenný stůl postavila džbán s pohárem a na okamžik zaváhala. Věděla, že kapky Garianovi neublíží, ale přesto nemohla setřást těžký pocit, který se jí usídlil na srdci. Pocit, že zrazovala dobrého muže. Muže oplývajícího téměř stejnou autoritou, jako byla ta Charlesova, ale současně stále tak nějak lidského, s laskavou duší ještě neošlehanou staletími válek a intrik. Ina, stejně jako ostatní vlkodlaci, Gariana milovala a jako vůdci mu bezmezně věřila. Že zrazovala Charlese, ji děsilo. Ale že zrazovala Gariana... a o Vallence ani nemluvě.

Zavrtěla hlavou, aby setřásla konfliktní myšlenky. Potřebovala si zachovat chladnou hlavu. Upamatovala sama sebe, proč to vlastně dělá. Připomněla si, že jako dcera generála by měla žít v blahobytu, ne pracovat jako služebná. Ale její otec se jí zřekl, a přestože ji trpěl ve svém domě, odmítal se na ni třeba jen podívat, natož jí dovolit čerpat z jeho peněz. Jediné, jak dával najevo, že si byl vědom její přítomnosti, když se náhodou ocitli ve stejné místnosti, bylo zlými a urážlivými poznámkami. A její matka mlčela. Venéfica byla v Icailu a Corrin se chystala k odjezdu každým dnem. To znamenalo, že brzy tu nebude mít žádné přátele. Zbývali ti, kteří ji nenáviděli, a ti, kteří ji ignorovali.

Ta myšlenka jí dodala novou sílu. Zhluboka se nadechla a rychlým krokem se vrátila ke vstupním dveřím. Tiše je otevřela a vyklouzla na chodbu.

Občas si říkala, jestli jí to všechno stálo za to. Opustit muže, který ji miloval, přátele, kteří ji přijímali takovou, jaká byla, a zázemí bez boje a bez konfliktů. Pamatovala si ty důvody, proč jí její asylský život nebyl dost dobrý, ale už se jí nezdály tak podstatné jako dřív. Bývala v zásadě šťastná a opustila to jen proto, že trpěla pocitem nedůležitosti, nedocenenosti... A ano, také toužila po pomstě. Chtěla, aby její otec zaplatil za to, co jí udělal. Jí a jejímu nenarozenému dítěti. Jak daleko ale byla schopna zajít, aby svou pomstu dostala?

Za tuto jednoduchou, ale současně smrtelně nebezpečnou ranní službu dostala od Simona příslib, na který tak dlouho čekala – že život jejího otce bude brzy u konce. Konečně. Když jí tehdy svůj slib dal, na okamžik zapochybovala – jak věděla, jestli je Simon dostatečně mocný na to, aby jejího otce zabil? Ale pak si uvědomila, že Simon mluvil za Marion. O tom neměla pochybnosti. Ostatně od koho jiného by mohl pocházet lektvar takové síly, aby ovlivnil někoho, jako je Garian? A pokud tento slib přicházel od Marion, byla si jistá jeho splněním.

Garian neslyšel Ininu návštěvu a vlastně ani netušil, že to byla ona a ne dřívější služebná, která zajišťovala ranní službu. Když se při východu slunce probudil, nic ho netrápilo. Vallence ležela na boku stočená do klubička čelem k němu. Ruku, kterou ho v noci držela, měla stále volně položenou vedle sebe na prostěradle. Garian zůstal ležet a jen se díval na její uvolněnou tvář. Chtěl se takhle probouzet každý den. Po zbytek svého života. Už dlouhou dobu se nemohl zbavit myšlenky na to, jaké by to bylo, kdyby se s ní mohl oženit. Projít s ní tím přechodovým rituálem, který by z nich udělal něco víc.

V jeho hlavě by takový krok znamenal začátek nového života, v němž by patřil něčemu většímu a důležitějšímu než jen armádě svého otce. Byl by něčím víc než jen vojákem. Byl by manželem a jednoho dne – možná – otcem...

Ano, v Lykeoně je všichni brali, jako by byli manželi. Jenže oni manželi nebyli. Nic je k sobě nepoutalo – nic než láska, touha a očekávání, že jednou budou věci lepší. Jenže očekávání potřebují být do určité doby naplněna, aby se nezměnila v hořká zklamání. A Garian věděl, že dokud s Val nemůže být se vším všudy, nemá smysl jí nabízet manželství. Jak dlouho na něj bude ochotná čekat? Možná, že jeden z důvodů, proč mu myšlenka manželského svazku přišla tak lákavá, byl ten, že by ji k sobě mohl připoutat. Byla by oficiálně a navždycky jeho.

Sobeckost té představy mu naháněla husí kůži. Samozřejmě, že by to nikdy neudělal. Ne, dokud jí nemohl nabídnout všechno, co měl. Bez výhrad. Bez omezení. A pokud by zjistil, že jeho problém neměl řešení, nechal by ji jít... Ať by ho to bolelo sebevíc. Garian se odvrátil od Vallenciny spící tváře a otočil se na záda. Hleděl do dřevěného stropu nad sebou. Stále to řešení neměl. Za poslední rok se neposunul vůbec nikam. Val to nijak nekomentovala, nic mu nevyčítala. Dokonce se naučila do určité míry jeho ztráty kontroly předvídat a často mu dokázala pomoci jeho hněv zpracovat dřív, než se dostal mimo jeho kontrolu a umožnil tak jeho moci převzít vládu. Ale to nebylo řešení. Řešení muselo přijít od něj, ne od Vallence.

Arrgis mu pravidelně podsouval, aby požádal o pomoc Charlese, ale on nebyl připravený to udělat. Věděl, že by to nebylo zadarmo.

A stříbrný nákrčník, který stále nosil jako připomínku svého trestu za zradu, které se dopustil, ač neaktivní, mu také připomínal, že i dnes byl stále svému otci vydán na milost. Byl pod jeho kontrolou. Charles se mohl kdykoliv rozhodnout nákrčník znovu aktivovat. Garian byl stále vězněm svého otce, a to mu nedokázal odpustit. Přestože navenek spolu vycházeli dobře, Garian ho respektoval, následoval jeho pokyny do puntíku a reprezentoval jeho vůli, na osobní rovině byli stále tak nějak ve stavu studené války. A Vallence toho byla příčnou. Pro ni byl ochotný obětovat všechno – dnes stejně jako tehdy. To uvědomění ho přivedlo k Sorenovi. Jeho nejlepší přítel, jeho bratr, i když ne krví... jak cizí si teď byli. Garianovi Soren chyběl. Nebyl ochotný to přiznat před nikým – ani před Vallence. Nechtěl, aby se cítila provinile. Pravdou ale bylo, že nejvyšší cena, kterou za svou lásku k ní zaplatil, nebyla ztráta otcovy důvěry, ani dlouhé dny, které tehdy strávil v energeticky izolované cele a které ho málem stály život, ani ten zatracený nákrčník, kterého se dost možná až do konce života nezbaví. Bylo to Sorenovo přátelství.

Slunce začalo z východu nakukovat přes vrcholky stromů a Garian se probral ze svých pochmurných myšlenek. Dobře věděl, že šance, že se věci mezi ním a Sorenem ještě kdy urovnají, je víceméně nulová. I kdyby mu Soren byl ochotný odpustit, že si Val vybrala jeho, ta absolutní důvěra, která mezi nimi bývala, se nikdy nevrátí. A bez důvěry není skutečné přátelství. Mohl být jen vděčný, že Soren teď žil v Icailu, takže se nemuseli vídat.

S povzdechem vstal z postele a protáhl se. Byl čas na jeho ranní energetická cvičení. Tiše z ložnice odešel a zavřel za sebou dveře.

Cvičení ho jako vždy příjemně nabíla a naladila na začínající den. Když o hodinu později mířil do prostorů Akademie a naslouchal Cargisovi, zatímco ten mu předčítal ze svého zápisníku všechny důležité zprávy, novinky a plány na den, už ale opět cítil známou podrážděnost neurčitého původu, která teď byla jeho nejčastějším společníkem.

„Správce města stále zdůrazňuje riziko požárů kvůli suchu. A doporučuje zkrátit pracovní dobu otroků,“ řekl Cargis, když se v poznámkách posunul k dalšímu bodu.

„Proč?“ zeptal se Garian, aniž zpomalil krok.

„Kvůli horku. Prý mu i přes častější přestávky a vyšší přísun vody včera dva zkolabovali. A doporučuje přerušit rekonstrukci severní brány, kde je pracovní zátěž největší.“

„Nechat bránu rozpracovanou není úplně strategické.“

„Správce si od toho slibuje menší ztráty na pracovní síle. Otroky zatím převede na aktivity v chladnějších částech města.“

Garian se na svého pobočníka otočil.

„Když už jsi zmínil vodu – měli bychom si začít dělat starosti?“

„Zatím takové informace nemám,“ zavrtěl Cargis hlavou.

„Zjisti mi aktuální stav pramenů. Nevíme, jak dlouho budou horka trvat. Nerad bych se dozvěděl, že nám dochází voda ve chvíli, kdy budeme jeden krok před kritickou hranicí. Jsem si jistý, že správce města už na to myslel, ale pro jistotu...“

Cargis přikývl a udělal si poznámku do zápisníku.

„S pracovními změnami pro otroky souhlasím. Ale jakmile to počásí dovolí, stane se severní brána prioritou a bude dokončena v termínu.“

V té chvíli dorazili před budovu Akademie.

„Ještě něco?“ zeptal se Garian, když se zastavil a otočil k pobočníkovi čelem.

„Poslední věc, můj pane,“ přikývl Cargis a krátce zaváhal. „Jeden z vojáků z Heronova oddílu žádá o přesun pod jiného generála.“

„To je Heronova záležitost. Víš, že do těchto věcí nezasahuju,“ odpověděl Lovell a otočil se k odchodu, ale Cargis rychle řekl: „Tohle vypadá na nestandardní situaci, můj pane.“

„Jak to?“

„Ten muž žádá přímo o tvoji intervenci bez Heronova vědomí.“

„Z jakého důvodu?“ zamračil se Garian.

„Neřekl mi žádné podrobnosti,“ připustil Cargis. „Jen že je to z osobních důvodů a že přijme jakékoli jiné místo, které mu přidělíš.“

Garian počkal, než kolem nich prošla trojice mladých vojáků. Když byli z doslechu, zeptal se tiše: „Máme nějaké informace, které by naznačovaly, že v Heronově týmu něco není v pořádku?“

„Zatím jsem nic nezaslechl,“ zavrtěl Cargis hlavou. „Ale víš, jak to chodí. Muži často mlčí, aby nebyli za udavače a ostatní jim nedělali v oddílu peklo. Ale můžu se zkusit poptat na jiných místech,“ dodal se spikleneckým úsměvem.

Garian dobře pochopil, kam jeho pobočník mířil, a přikývl. Samozřejmě, v bordelech zpravidla znali situaci v Charlesově armádě přinejmenším stejně dobře jako on sám. Někdy lépe.

„Nejdřív chci mluvit s tím mužem,“ rozhodl. „Pokud mám zasahovat do suverenity ostatních generálů, potřebuju pro to mít dobrý důvod. Takže nic tak obecného jako osobní důvody nestačí. Upozorni ho, že pokud za mnou přijde, očekávám, že mi řekne otevřeně, co se děje.“

„Jak si přeješ,“ souhlasil Cargis. „To je pro dnešek vše.“

Garian přikývl a Cargis se rozloučil lehkou poklonou a odešel. Na Akademii přicházeli další a další vojáci, zatímco Garian nadále stál před vchodem v zamyšlení. Zasahovat do záležitostí ostatních generálů bylo většinou jako píchat do vosího hnízda. Oddíly fungovaly jako rozšířené rodiny – smečky. Samozřejmě že Heron i jeho vojáci museli respektovat všechny vyšší generály, ale to jim nezabránilo šířit špatnou náladu mezi muži ve chvíli, kdy cítili, že jejich oddíl je v ohrožení. Pokud je v Heronově týmu tak zásadní problém, že muži chtějí odcházet, znamenalo by to nejspíš rozsáhlejší personální přesuny. To by mohlo vyústit v novou vlnu napětí ve vztazích mezi generály i jejich oddíly a ve výsledku k oslabení celé armády.

Potom ale sám pro sebe zavrtěl hlavou. Možná to zbytečně dramatizoval. Šlo o jednoho vojáka. Dokud s ním nemluvil osobně, nebyl důvod předpokládat, že se jednalo o nějaký rozsáhlý problém. Uvědomil si, že jen tím, že se jednalo o Herona, se automaticky

uchýlil k závěru, že půjde o nepříjemnou záležitost. Rozhodně nebyl objektivní. Možná by bylo rozumnější nechat to k řešení otci.

Tuto myšlenku ale rovnou zavrhl. Ten muž se rozhodl požádat o intervenci jeho, ne jeho otce. Pokud by se tímto způsobem zbavil zodpovědnosti, ztratil by jeho důvěru. Nezbyvalo než počkat, co z toho vyplyne.

Rozhodl se tím dále nezabývat. Vešel do budovy Akademie a zamířil rovnou na cvičiště, kde vojáci pod vedením jednoho z instruktorů prováděli ta samá ranní energetická cvičení, která provedl on již po východu slunce na terase svých pokojů. Chvíli je pozoroval. Všichni se pohybovali v dokonalé synchronicitě a energie, kterou celá skupina vytvářela, pozvolna sílila. Garian ji viděl ve vzduchu kolem nich – obklopující jejich pohybující se těla a tančící mezi jejich dlaněmi. Byl tak zabraný do svých pozorování, že si otcovy přítomnosti všiml až ve chvíli, kdy se Charles objevil přímo po jeho boku.

„Otče,“ pozdravil ho Garian s náznakem poklony.

Charles se postavil vedle něj a stejně jako on pozoroval skupinu při práci.

„Očekával jsem tvoji přítomnost při snídani,“ řekl, aniž se na syna podíval.

„Mám hodně věcí, které chci dnes stihnout. Snídaně je luxus, který si raději odepřu,“ odpověděl Garian.

„V tom případě se ke mně připojíš zítra. Jen my dva. Tvoje žena tě bude muset omluvit. Jsou věci, které potřebujeme probrat, jak dobře víš.“

Samozřejmě. Garian sevřel čelisti. Věděl, že to byla jen otázka času. Val svůj oficiální návrat na Akademii stále oddalovala. Účastnila se tréninků, ale nepravidelně, jak se jí zachtělo. Garian doufal, že se nakonec rozhodne nenastupovat, ale kdykoliv to před ní otevřel, skončilo to hádkou. Vallence nebyla ochotná uznat, že do Charlesovy armády nepatří. Přitom to musela vidět.

Uvědomil si, že pokud věci vyjdou tak, jak si je jeho otec naplánoval, Vallence by měla nahradit Herona. Dle jeho názoru to nikdy nemohlo fungovat. Ano, Val byla schopná Herona porazit. Garian ji sledoval při tréninku dostatečně dlouho na to, aby si byl jistý. Její technika se za poslední rok velmi zlepšila. Její moc vzrostla – mimo jiné díky Charlesově pomoci, ale i jeho vlastní. Přesto jí zatím neřekl, že byla připravená Herona vyzvat, protože podle jeho názoru v ostatních ohledech připravená nebyla a nebude nikdy. A ani neměla být. Vallence byla posledním Okem osudu. Měla rozvíjet svou schopnost vidět budoucnost, ne plýtvat časem svým i všech okolo v nesmyslné snaze obsadit generálskou pozici. Musela to vědět – a možná věděla, a právě proto svůj návrat na Akademii oddalovala.

Ale i kdyby Val nebyla Okem osudu – ona jako generál? Být generálem znamenalo naprostou oddanost Charlesovi, poslušnost a disciplínu – věci, které byly s její povahou naprosto neslučitelné. A co teprve vedení oddílu vojáků. Uměl si živě představit ten konflikt, jaký by to v mužích vyvolávalo. Ano, v jejich řadách bylo i pár žen, ale nikdy, nikdy mezi generály. Generálové byli odjakživa muži. A Val nejen že byla žena, a navíc atraktivnější, než pro ni bylo zdravé. Do toho pocházela z kočičího kmene. To nikdy nemohlo fungovat.

Garian se koutkem oka podíval na svého otce. Charles to přece musel vědět. Měl nějaký vedlejší plán? Jiný záměr? Tak jako obvykle...

„Budu tam,“ odpověděl konečně.

10. KAPITOLA – STOPA

Val seděla na lavici za kuchyňským stolem a psala zprávu pro Archiv. Za poslední měsíce psala zprávy opravdu zodpovědně. Alespoň měla důvod do druhého světa vůbec zajít. Vzhledem k tomu, že celý její tým trávil stejně jako ona většinu času v Revoně, aktivity pro Archiv byly tím jediným, co ji, Jakuba, Tiessu i Dragana nutilo alespoň jednou týdně projít Bránou. Tato frekvence je chránila, aby na ně nezačal působit jeden z efektů Hranice nemožnosti, tedy ztráta vzpomínek na druhý svět. Val si v tomto směru začínala dělat starosti o Dragana. Pokud věděla, nebyl u nich doma už alespoň tři týdny, možná déle. Ani od něj neměla žádné zprávy mimo té poslední, kde jí napsal, že vyráží na důležitou misi pro Sorena, a protože jeho identita má zůstat utajena, nebude teď nějakou dobu s nikým v kontaktu. Ale co znamenalo nějakou dobu? A po jaké době byl čas začít si o něj dělat starosti?

Věděla, že Dragan se o sebe uměl postarat. Ale taky znala jeho talent být ve špatný čas na špatném místě a vytvářet si (často zbytečně) nepřátele. Byla na něj docela našťavaná, že jí neřekl, co přesně ta hrozně tajná mise obnáší, a jak dlouho mu zabere. Jeho pomoc by se jí dost hodila při hledání Buřiče. Ale zdálo se, že Dragan teď pracoval na

hlavní úvazek pro Sorena a ne pro Archiv. Zatracený nespolehlivý alkoholik!

Povzdychla si. Možná jí prostě jen chyběl a měla o něj starost.

Dopila si zbytek čaje a přečetla si po sobě text zprávy. Zněla stejně jako každý týden. Ale těžko taky mohla znít jinak, když Charles řešil stále ty samé věci – útoky lovců, kteří zjevně doufali, že Sorenovo nařízení nedokáže prodej vlkodlačích kožešin v Revoně zcela vymýt, občas nějaká jednání s ostatními náčelníky lesních kmenů a přijímání poselství od nejvyššího krále. Jedinou novinkou, která trochu vybočovala z této rutiny, byla návštěva nejvyššího správce Valmera, která proběhla začátkem jara ve velmi formálním duchu a jejímž cílem nebylo nic než udržování diplomatických kontaktů. Val si vzpomínala, že Valmer tehdy vypadal unaveně, možná až nemocně, ale sledovat zdravotní stav nejvyššího správce byl úkol Adriana Chateaubrianda, ne její.

A to byla poslední zajímavost, která se ve Vallenciných zprávách objevila. Od té doby to bylo stále dokola to samé.

Právě když odesílala zprávu e-mailem, otevřely se kuchyňské dveře a dovnitř vstoupila mrtvola, kterou Vallence po chvilce zkoumání identifikovala jako Jakuba. Jakub se došoural ke kuchyňské lince a postavil vodu na čaj. Potom se otočil a leknutím nadskočil. Val se kousla do rtu, aby se nezačala smát.

„Promiň, vůbec jsem si tě nevšiml,“ zamumlal s omluvným úsměvem a rozpačitě si prohrábl přeželé vlasy v marném pokusu trochu je usměrnit. Z jeho dřívějšího sestřihu na ježka se stalo kratší

mikádo, takže si mohl dát vlasy za uši, což dělal nevědomky hodně často, zejména když byl nervózní.

„To se stává, když chodíš se zavřenýma očima,“ odpověděla Val a zaklapla notebook. „Dlouhá noc?“

„To teda,“ přisvědčil Jakub a protočil panenky. „Avric mě nachytl v knihovně, když jsem vracel Maraveovy zákony.“

Vallence ho pozorovala starostlivýma očima, zatímco se sunul směrem ke stolu. Postavil hrnek na stůl a svezl se na židli naproti Val.

„No a?“ pobídla ho Vallence netrpělivě. „Jak na to reagoval?“

„Nabídl mi místo svého asistenta,“ odpověděl Jakub a zívł na celé kolo.

Val na něj dál hleděla s pozvednutým obočím, ale Jakub se zjevně nechystal doplnit cokoliv, co by jeho prohlášení dávalo smysl.

„A dál?“

Jakub pokrčil rameny, a když ho Val stále propichovala pohledem, rozhodl se jí vylíčit vše, co se přihodilo.

„Řekl, že Tři si střeží svůj původ i proto, aby chránili nás ostatní?“ zeptala se zamýšleně, když skončil.

„Jo,“ přisvědčil Jakub a znovu zívł. „Jestli ti to dává větší smysl než mně, budu rád, když se o své myšlenkové pochody podělíš.“

Val mlčela. Usilovně pátrala v paměti po čemkoliv, co by jí celou situaci osvětlilo. Ale nevybavovala si, že by jí někdy někdo řekl, proč jsou tabu okolo Tří vlastně tabu. Je to tajné. Zakázané, zapovězené vědění. Tabu. Konec diskuse a dost otázek. To bylo jediné, co se kdy dozvěděla.

„Ne, nedává mi to smysl,“ uznala Val po chvíli a potom se zarazila, když jí docvakla další věc. „Tys mu řekl, že si to potřebuješ rozmyslet?“

„Mhm,“ udělal Jakub a upil z hrnku.

„A máš k tomu nějaký důvod, nebo zase jen hledáš problémy tam, kde nejsou?“ zeptala se Val s náznakem zoufalství.

„Já nehledám problémy tam, kde nejsou,“ ohradil se Jakub dotčeně. Po chvíli ale při pohledu na Vallencin výraz dodal: „Hledám?“

„Zpravidla,“ přikývla Val.

Jakub chvíli zamyšleně otáčel hrnek v dlaních. Když promluvil, jeho hlas byl nejistý a ze začátku mluvil do stolu, než se odvážil Val podívat do tváře.

„Mám jen divný pocit, že to jde tak rychle. Za rok jsem udělal takový pokrok, jako jiní za několik let. Nechápu proč. Pořád mám pocit, že ta moc, kterou najednou mám, není moje. Jako by mi ji někdo půjčil a já se teď bál, že ji bude chtít zase vrátit a já budu najednou ztracený...“

Vallence se zasmála.

„Zase nepřeháněj. Oba víme, že když můžeš, nevytáhneš nos z knížek, a od doby, co tě Dragan nenutí trénovat, děláš klíčnická cvičení, kudy chodíš. Vlastně se divím, že jsi ještě nesložil klíčnické zkoušky.“

„Protože jsem ještě nechtěl,“ zamumlal Jakub neochotně. „Leon i Avric už mi to navrhovali několikrát.“

Val nasadila útrpný pohled a povzdychla si.

„Občas mám pocit, že neúspěch je pro tebe jednodušší než úspěch,“ poznamenala.

„Nejspíš proto, že na neúspěch jsem za ta léta už zvyklý a vím, co s ním dělat,“ ušklíbl se pobaveně Jakub. „Nemáš hlad? Co si připravit avokádové sendviče? Paní Šimová tentokrát vybrala avokáda, která jsou opravdu RTE.“

„To zní skvěle, ale neodbíhej od tématu!“

„Jestli mám připravit sendviče, musím minimálně odběhnout k lince,“ hájil se Jakub s nevinným výrazem a vzápětí začal soustředěně ohmatávat avokáda v míse na lince. „Ale ne, máš pravdu. Když jsem tenkrát potkal Artona, místo abych mu nadšeně vylíčil, jak se mi na Univerzitě daří, skoro jsem se mu omluvil, že mám něco, na co můžu být hrdý.“

„Že mě to nepřekvapuje!“ zvolala Val se smíchem a protáhla se. „A jak se Damienův bývalý nejlepší přítel vůbec má?“

„Nemám tušení,“ odpověděl Jakub a položil na linku třetí vybrané avokádo. „Když jsem s ním mluvil naposledy, domluvili jsme se, že pak někdy zajdeme na pivo, ale to bylo před rokem. Od té doby jsem se párkrát stavil u něj doma, ale nikdy tam nebyl. Možná se mi vyhýbá. Anebo je pořád zaměstnaný tím úkolem, co mu dala Marion ještě předtím, než jsme vyrazili do Chrámu.“

„Hm,“ udělala Vallence, která Artona nikdy neměla ráda – ani předtím, než zjistila, že pracuje pro Marion. „Beztak by mě zajímalo, jak Arton tají doma, pro koho pracuje,“ nadhodila. „Marek je velitel calethonské stráže. Celá jeho rodina by měla být loajální ke správcům, a přitom jeho syn...“

Zarazila se v pohledem upřeným do prázdna.

„Arton nemá ke svému otci moc blízko. Nikdy neměl, pokud si vzpomínám,“ řekl Jakub, který si ničeho nevšiml. „Marek vždycky hodně pracoval, neměl na něj čas...“

„Marek má přístup do katakomb,“ zamumlala Vallence napůl nepřítomně.

„Hm?“

Jakub se až teď otočil se lžící a rozpůleným v rukách a viděl její výraz.

„Co když měla Tiessa pravdu? Co když Buřič opravdu využívá calethonské katakomby? Vyčerpaly jsme snad všechny ostatní možnosti,“ pokračovala Vallence. Jakub se nechápavě zamračil. Nedávalo mu smysl ani to, co říkala, ani její hořící tváře a nadšený výraz.

„Nechytám se,“ přiznal narovinu.

„Marion se musí Buřičova aktivita náramně hodit,“ pokývala Vallence hlavou.

„Val, většinou jsem to já, kdo mluvím v nesrozumitelných útržcích,“ upozornil ji Jakub a Vallence se na něj podívala, jako by si až teď uvědomila, že nebyla v místnosti sama.

„Co když Marion poslala Artona, aby podporoval Buřiče?“

Aniž čekala na odezvu, otevřela svůj zápisník, který měla položený na stole vedle notebooku, a rychle do něj napsala pár vět, než ho s vítězoslavným výrazem zase zavřela.

„Val,“ začal Jakub pomalu, „to jsou jen dohady. Chápu, že v naší situaci už se chytáme stébel, ale nemáme žádné důkazy.“

„Máš pravdu,“ přikývla energicky Val a vstala. „Proto je potřeba nějaké získat. Už jsem psala Tiesse. Hm. Chtěla jsem jít dneska na trénink, ale tohle je důležitější,“ dodala sama pro sebe a svižným krokem zamířila pryč z kuchyně.

„Takže to znamená, že nebudeš snídat?“ zavolal za ní Jakub zklamaně.

* * *

Tiesse netrvalo dlouho, než v Icailu získala od Sorena pokyn pro nejvyššího správce Valmera, aby jim tajně poskytl kopii klíčů od calethonských katakomb. Jen o dvě hodiny později se setkala s Vallence nedaleko jednoho z vchodů do katakomb. Ačkoliv Tiessa směr, který nabralo jejich pátrání, nijak nekomentovala, Val si všimla náznaku zadostiučinění v jejím výrazu. Nevyčítala jí to. Tiessa nakonec byla ta, která jim zarputile opakovala, že calethonské katakomby jsou Buřičovým útočištěm, a to bez ohledu na to, jak nemožné se to v tu chvíli zdálo být.

„Půjdu dovnitř sama,“ řekla Val, když sestoupily po kamenných schůdcích pod úroveň úzké, opuštěné ulice k těžkým ocelovým dveřím v mohutné kamenné zdi. Kolem nich nebyla ani noha, ale i kdyby někdo po ulici prošel, zatímco stály před vchodem do katakomb, pravděpodobně by si jich nevšiml.

„Není to zbytečně riskantní?“ nadhodila Tiessa s pozdviženým obočím.

Val se pousmála a na odpověď se proměnila v kočku.

„Pozor na konkurenci,“ nadhodila Tiessa pobaveně a odemkla dveře. Potom vzala za malou kouli nad zámek a dveře pootevřela, aby pustila Val dovnitř. Val napůl očekávala, že otevírání dveří bude doprovázet hlasité vrzání kovu na kamenné dlažbě, ale ne. Dveře se otevřely naprosto neslyšně. Věnovala Tiesse poslední rychlý pohled a zmizela v tmavé, chladné chodbě.

Tiessino varování bylo opodstatněné. Když se Val chtěla pohybovat po Calethonu nerušeně, často to dělala ve své zvířecí podobě. Její schopnost měnit se v kočku standardní velikosti ji chránila před zvědavýma lidskýma očima, ale už jí nezaručovala imunitu před útoky ostatních čtyřnohých obyvatel města. Zdejší kočičí populace byla větší, než Val předpokládala, a své teritorium si velmi žárlivě střežila. Už se s jejími zástupci několikrát dostala do konfliktu, než se jí podařilo je přesvědčit, že opravdu nemá v plánu ani zůstat, ani v jejich teritoriu lovit. Městské kočky byly mnohem podezíravější než ty z lesů. To byl jen jeden z důvodů, proč s nimi Val obvykle nevycházela moc dobře. Dragan mnohokrát navrhoval, že by měli zkusit využívat městské kočky jako agenty, stejně jako využívali holuby. Problém ale byl, že na rozdíl od holubů přesvědčit kočky, aby pro někoho cizího pracovaly, bylo téměř nemožné, a to i v případě velmi zajímavé odměny. Možná byl už problém v tom přesvědčit kočky, aby vůbec pracovaly – a neplatilo jen o těch městských, jak sama sobě musela připomenout.

Dlážděná podlaha podzemní chodby byla pokrytá nánosy udusané hlíny – pravděpodobně z dob, kdy katakomby před pár lety zatopila velká voda. Stěny z hrubých kamenů byly místy vlhké – zřejmě tam,

kde se přibližovaly k jednomu z ramen řeky protékající městem – a sem tam dovnitř vnikalo světlo malými, vysoko zasazenými okénky. Lidské pachy byly poměrně čerstvé a daly se dobře sledovat. Val se obezřetně rozeběhla směrem, kterým byly nejintenzivnější. Zdálo se jí, že musela proběhnout půlku města, než konečně uslyšela zvuk hlasů. Zpomalila a brzy už viděla okrové světlo vycházející z nedalekých otevřených dveří. Připlížila se blíž, aby viděla dovnitř. Zřejmě šlo o nějaký nevyužívaný sklep. V jednom z rohů stála provizorní kuchyně se stolem postaveným ze starých beden. Další bedny sloužily jako stoličky. Dva muži v prostých šatech, kteří u stolu seděli a jedli, byli zřejmě uprostřed jakési debaty.

„...a za chvíli to můžeme spustit.“

„Sedíš si na uších nebo na mozku? Ještě nemáme dělat nic, lidi nejsou připravený.“

Val se protáhla dveřmi, aby si mohla prohlédnout zbytek místnosti. Za kuchyní stálo několika regálů se vším možným harampádím a vedle nich velmi provizorní lůžko. Naproti kuchyni byly ještě jedny menší dveře.

„No jo,“ zavrčel ten druhý a vstal. „Půjdu na trh. Tady je moc dusno a potřebujeme maso. A tenhle chleba už je taky dobrej tak na zatloukání hřebíků.“

„Tony říkal, že přes den nemáme nikam chodit,“ zavrčel na něj ten druhý. „Calethonská stráž není tak zabeďněná, jak vypadá. Sedni si na zadek a počkej do večera.“

„Do večera. Zajímavý je, že Tony ven přes den chodí. Kdy vůbec budou další letáky?“

„Už se na nich pracuje. Prozatím...“

Val se ale nedozvěděla, co *prozatím*, protože v tu chvíli si jí muž sedící u stolu všiml, vyskočil na nohy a k jejímu nezměrnému překvapení po ní bez váhání hodil láhev, která ji jen těsně minula, roztránila se o stěnu vedle její hlavy a zalila okolní vzduch oděrem laciného vína.

Val už na nic nečekala a vystřelila zpátky do chodby.

„Zatracený mrchy,“ slyšela z místnosti za sebou. „Minule jsem tu jednu načapal, jak se dobývá do hrnce s masem!“

Možná, že nakonec přece jen nešlo jen o myši a krysy, pomyslela si Val, když běžela chodbou zpátky. Tiessa na ni čekala u dveří a pustila ji ven, sotva na ni Vallence zamňoukala.

„Je to tak,“ řekla Val trochu udýchaně, sotva se na ulici proměnila zpátky do své lidské podoby. „Ať už to ví, nebo ne, Buřič teď díky Artonovi pracuje pro Marion.“

Potom jí vylíčila, co viděla a slyšela.

„Musíme informovat Valmera,“ rozhodla Tiessa okamžitě.

„Ne,“ zavrtěla Val rázně hlavou. „Sorena. Vrať se do Icailu a dej mu vědět, že Buřičovi lidé se ukrývají v calethonských katakombách. Ať pošle svoje vojáky. Při Valmerově přístupu myslím, že bude lepší, když si Buřič posejí v icailem vězení.“

Rozloučily se a Val se vydala zpátky do Lykeony. Měla skvělou náladu. Samozřejmě, ještě Buřiče nezatkli, ale konečně se někam dostali! Při troše štěstí zamíří Buřič brzy za mříže a s jeho projevy a letáky bude konec. To nepochybně vezme Marion vítr z plachet.